

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

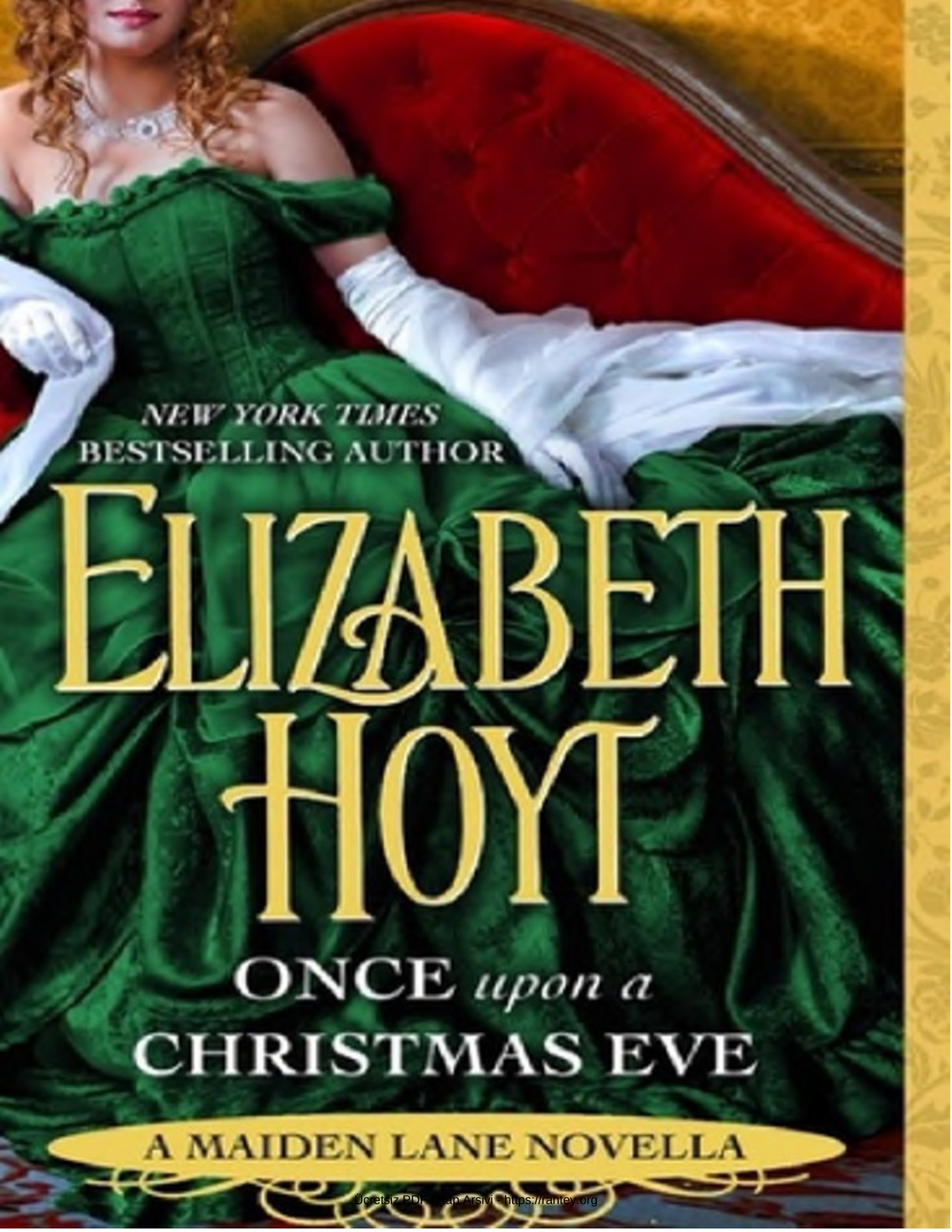
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

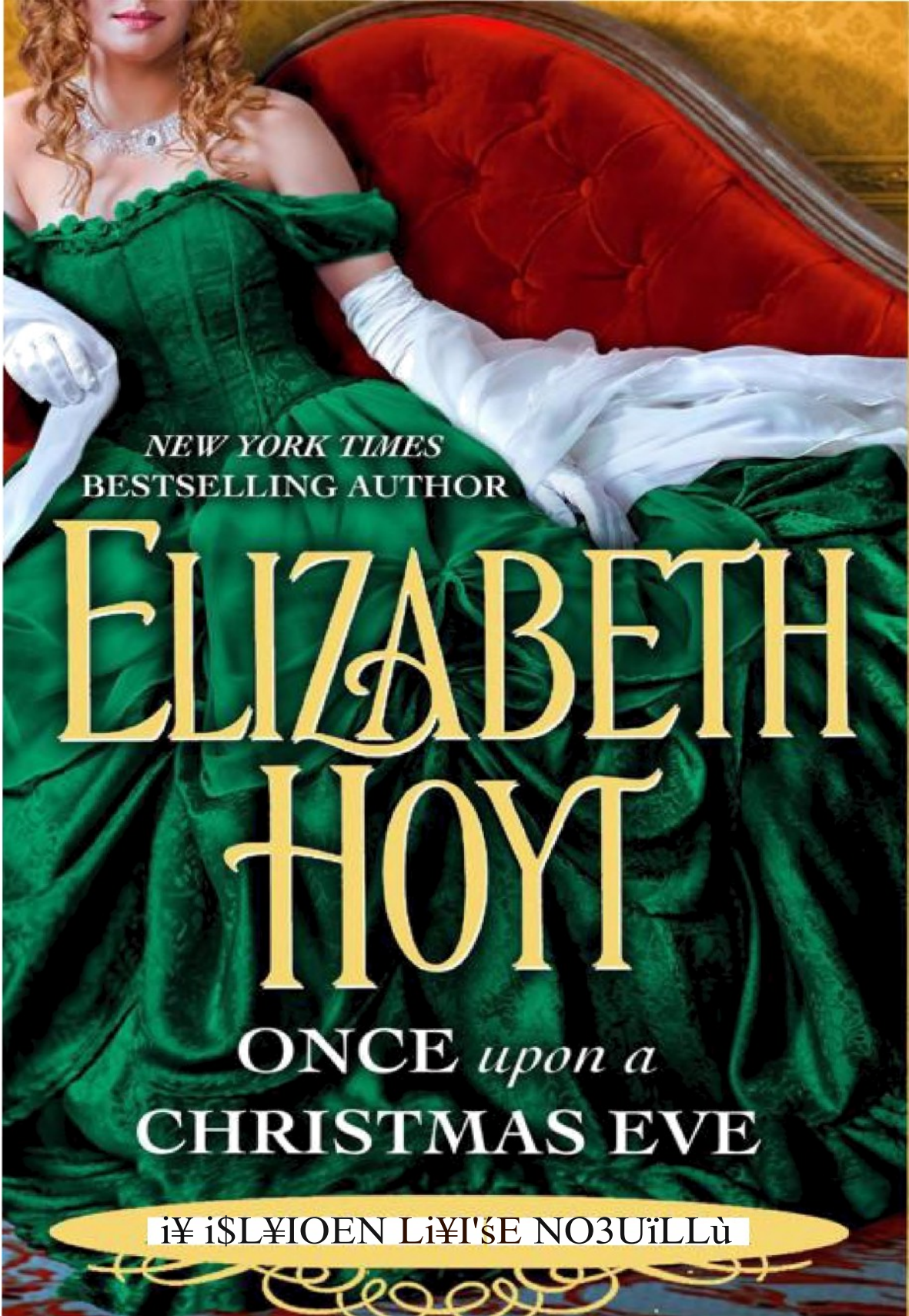

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

ELIZABETH HOYT

ONCE *upon a*
CHRISTMAS EVE

A MAIDEN LANE NOVELLA

Bir Noel Arifesinde Bir Maiden Lane Romanı

Elizabeth Hoyt

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 Nancy M. Finney

Arzu Dükü'nden alıntıdır telif hakkı © 2017 Nancy M. Finney'e aittir

Kapak tasarımı Elizabeth Turner Kapak

illüstrasyonu Alan Ayers

Kapak telif hakkı © 2017 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza Kadar Senin

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

forever-romance.com

twitter.com/foreverromance

İlk E-kitap Baskısı: Aralık 2017

Forever Yours, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever Yours adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-1-4555-3918-5 (e-

kitap) E3-20171009-DANF

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [Birinci Bölüm](#)
5. [İkinci Bölüm](#)
6. [Üçüncü Bölüm](#)
7. [Dördüncü Bölüm](#)
8. [Beşinci Bölüm](#)
9. [Altıncı Bölüm](#)
10. [Yedinci Bölüm](#)
11. [Sekizinci Bölüm](#)
12. [Dokuzuncu Bölüm](#)
13. [Onuncu Bölüm](#)
14. [On Birinci Bölüm](#)
15. [On İkinci Bölüm](#)
16. [On Üçüncü Bölüm](#)
17. [Yazar Hakkında](#)
18. [Arzu Dükü'nden Bir Alıntı](#)
19. [Maiden Lane serisinin diğer kitaplarını da kaçırmayın!](#)
20. [Elizabeth Hoyt yazarının diğer kitapları](#)
21. [Elizabeth Hoyt'a Övgüler](#)
22. [Haber Bültenleri](#)

Birinci Bölüm

Bir zamanlar yakışıklı, kibirli ve gerçekten de kendini beğenmiş bir prens varmış.

Onun adı Brad....

-Kurbağa Prenses'ten

Aralık 1741

Upper Hornsfield, İngiltere

Adam Rutledge, Viscount d'Arque Noel'den nefret ederdi. Sıradan neşeden. Sadaka için sinsi talepler. Aptalca parti oyunlarından.

Bir de kırsal bölgelere zorunlu yolculuk.

Sonuncusu, kendisini şu anki çıkmazda bulmasının sebebiydi. Gece geç saatte. Kar fırtınasında. Harap olmuş bir arabada. Tanrının unuttuğu bir yolda. Büyükannesi Victoire Moore, Barones Whimple ile birlikte.

Büyükannesi Noel'i severdi.

Adam da büyükannesini severdi.

"Hal bana hem tekerleğin hem de dingilin kırıldığını söyledi," dedi Adam, kürkleri Grand-mère'in çenesinin narin derisinin etrafına daha güvenli bir şekilde sıkıştırırken. Büyükanne son birkaç gündür öksürdüğünü Adam'dan saklamaya çalışıyordu. "Isıtılmış tuğlalar seni sıcak tutacaktır. Atlardan birini alıp sığınak aramak için yola çıkıyorum. Güzel kızları olan şişman bir köy ağası ya da en azından iyi bir konyak için dua ediyorum."

Büyükannesi homurdandı. "Güzel kızların dikkatini dağıtıp büyükanneni donmak üzere bırakmamaya çalış."

"Asla, sevgilim." Eğilip onu kırışık yanağından öptü, yanında uyuyan büyükannesinin yaşılı hizmetçisine baktı ve sonra dönüp hızla arabayı terk etti.

Dışarıda, Hal ve iki uşağı doğı yürürken rüzgâr yüzüne ince, buz gibi kar taneleri savuruyordu.

Enkaz halindeki arabanın sürücüsü Hal, yaklaşırken başını kaldırıp baktı. "Onu yakaladık, lordum."

Adam başını salladı. "Güzel. Tabancalarınız var mı?"

Richard, uşakların en yaşıısı, başıyla onayladı. "Evet, lordum."

"Büyükanneimin yanında kal," diye emretti Adam. "Böyle bir gecede dışarıda haydut olacağından şüpheliyim, ama her halükarda dikkatli ol. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Richard ona kısırağın üzerinde bir ayak verdi ve sonra Adam gitti.

Çok uzak olmayan bir evin ışığını geçmişlerdi -Hal'e göre iki mil, belki de daha az- ama rüzgâra karşı at sürüyordu, eysersizdi ve nag'ın burnunun sadece birkaç metre önünü görebiliyordu.

Asıl endişesi yolda kaldığından emin olmaktı. Arazi sağ tarafta biraz alçalıyordu ve eğer at karanlıkta başıboş dolaşırsa bir takla atabilirdi, bu da canını oldukça sıkabilirdi - özellikle de boynunu kırarsa.

Başını rüzgâra karşı eğdi ve kısırağı yola doğı itti.

Yarım saat sonra Adam kısırağı sarsıntılı bir tırısı kaldırmayı başarmıştı ve parlayan ışıkları gördüğünde parmaklarının tamamen donup donmadığını merak etmeye başlamıştı.

Tanrı'ya şükür.

Büyükanne'nin bir an önce o arabadan inmesini ve yanan bir ateşin önünde oturmasını istiyordu.

Taş sütunlar bir yolu işaret ediyordu, bu da iyi bir işaretti, o halde bir kır evi vardı. Kısırağın başını çevirdi ve manzaralı olabilecek dolambaçlı bir yoldan aşağı doğı ilerlediler. O anda

kör edici kar ve ışıkların giderek artan parıltısından başka bir şey göremiyordu.

Yol, devasa bir malikanenin önünde aniden sona erdi. Çok güzeldi. Umarım oldukça karışık geçmişi sırasında Londra'daki taşra ağasının karısını baştan çıkarmamıştı - ya da en azından, eğer baştan çıkardıysa, taşra ağasının bundan haberdar olmamasını umuyordu.

Adam cesur atından indi -ayaklarının buza dönüşmüş olması nedeniyle her zamankinden daha az zarafetle- ve ön merdivenleri tırmandı. Kapıya vurdu ve kapı soğuk bir yüz tarafından açılana kadar vurmaya devam etti.

Adam, unvansız olmasına rağmen, Britanya'nın en eski aristokrat ailelerinden birine mensuptu. Uzun boyluydu, gri bir peruk takıyordu ve yarım ay gözlüklerinin üzerinden Adam'a bakıyordu. Pek çok insan kapıda duran adamın ilk bakışta iyi huylu ve sıkıcı olduğunu düşünebilirdi.

Birçok insan yanılır.

Lanet olsun. Bu, boynuzlanmış bir taşra ağasından daha kötüydü. "Evet?" dedi Godric St. John.

Adam dudaklarına güler yüzlü bir gülümseme yerleştirdi ama dudaklarını hissetmediği için bunun işe yaradığından tam olarak emin değildi. "St. John. Ne tesadüf. Arabam birkaç mil geride yolda kaza yaptı ve merak ediyorum-"

"Öyle mi?" diye kaba bir şekilde araya girdi St. John.

Adam gözlerini kıstı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Ya da en azından öyle olmasını umuyordu -dondurulmuş dudaklar ve her şey. "Evet, büyük-"

"Kim o, Godric?"

Ve işte Aziz John'un kabalığının nedeni ortaya çıkmıştı. Koyu kahverengi bukleleri gelişigüzel yapılmış saçlarından aşağı dökülen, pembe yanakları tatlı tatlı açan, kahverengi gözleri merakla parlayan, kalçasında küçük bir velet ve - Allah'ım- göbeğini endişe verici boyutlarda şişiren Leydi Margaret St. John, kocasının arkasından salona girdi. Bir adamın karısıyla bir kez flört ettiniz mi -oldukça masumca!

En azından, söz konusu beyefendi Godric St. John ise.

"Oh," diye haykırdı Leydi Margaret, kocasının kapısının eşiğinde buza dönüşen adamı görünce. "Lord d'Arque, soğuktan korunmak için içeri gelin."

"Teşekkür ederim leydim." Kendisine söyleneni yaptı ve ev sahibesine dik dik sıırttı. "Sizi bulmak ne kadar büyüleyici, Leydi Margaret, donmuş kış gecesinde bile açmış bir gül gibi, tatlı kokulu, görölmeye değer ve görmezden gelinmesi imkansız." Elini tuttu ve üzerine eğildi, arkasındaki Aziz John'dan hafif bir homurtu duyana kadar oyalanmayı ihmal etmedi.

Ayağa kalktığında çocuk ona bakıyordu, parmağı yapış yapış büzölmüş dudaklarının arasına sıkışmıştı.

Gözlerini kırptırdı.

Larvalar onun uzmanlık alanı değildi.

"Arılar." Yeni ses kadınsı ve boğuktu ve içinde bir parça küçümseme barındırıyordu.

Adam kendini tutamadı. Sesi duyunca kafasını kaldırdı.

Aziz John'un üvey kız kardeşi Leydi Margaret'in arkasında duruyordu.

Sarah St. John sarışın, orta boylu ve sıradan bir güzelliğe sahipti.

Ancak ona attığı bakış her zamankinden farklıydı: saf bir küçümseme içeriyordu.

"Affedersiniz?" diye sordu zarif bir nezaketle. "Özür dilemenize gerek yok lordum," diye cevap verdi Bayan St. John. "I

Sanırım tam da arılar ve çiçekleri ima etmek üzereydiniz, belki de arı olarak kendinizi?"

Dişlerinin arasından sertçe nefes alarak yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, hayır. Oldukça banal, sence de öyle değil mi?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Sıradanlık sizi endişelendiren bir şey mi lordum? Fark etmemiştim."

Küçük cadı.

Adam kibar gülümsemesini güçlölkle de olsa korudu, ancak şu anda bunun daha çok dişlerini göstermek olduğunu hissediyordu.

Sarah St. John tamamen unutulabilir olmalıydı. Bu kadınla sadece bir kez, o da kısa bir süre için tanışmıştı.

Yine de onu iki nedenden dolayı hatırlıyordu.

Birincisi, Bayan St. John'un onu görür görmez nefret ettiğini açıkça belli etmesiydi ki bu Adam'ın deneyimlerinde benzersiz bir olaydı.

İkincisi, o olayda kendisini Bayan St. John'a karşı hemen ve büyük bir çekim duyarken bulmasıydı.

Ya da başka bir deyişle:

Onu istiyordu.

Sarah St. John tırmıklardan nefret ederdi.

Kendinden memnun sırıtışlar. Sinsi yırtıcı bakışlar. Oh, ve çifte anlamla dolu sürekli esprili şakalar.

Özellikle o kısımdan nefret ederdi.

Bu tür şeylere maruz kalan bir hanımefendinin, kendi saygınlığını tehlikeye atsa bile, gözlerini kırpmaması ve çapkının sözde zekâsına nazlı nazlı bakması gerekirdi.

Viscount d'Arque bu türün en iyi örneğiydi.

Uzun boylu ve zarifti; kışın soğuşundan kızarmış elmacık kemikleri, Hedge House'un ön salonuna damlayan buz çözücü pardösüsünün içindeyken bile zarafet ve atılganlık saçıyordu. Eros'un yayını andıran hareketli ağzı ona çarpık bir gülümsemeyle bakarken, kara kaşları eğlenerek parlayan soğuk gri gözlerinin üzerinde yukarı doğru kalktı.

Onun pahasına, şüphesiz.

Lord d'Arque'in gülümsemesi, kuşkusuz çirkin şakası karşısında bozulmadı, ama parıldayan gri gözlerinin biraz daraldığını izledi.

Nazikçe, "Ve siz beni bir kez karşılaştıktan sonra mı bu kadar iyi tanıyorsunuz, Bayan St. John? Belki de aşırı bir yargıya vardınız."

Godric öksürürken, yanındaki en yakın arkadaşı ve baldızı Megs'in boğazında hiçbir şey düğümlenmiyor gibiydi.

Sarah yüzünün ısındığını hissetti ve büyük ihtimalle çirkin bir şekilde kızardığını anladı.

Lanet olsun adama.

Bir karşılık vermek için ağzını açtı ama Megs ondan önce davrandı. "Lord Hazretleri'nin başının etini yemeyi bırak Sarah ve adamın biraz erimesine izin ver ki kendini düzgünce savunabilsin." Megs geniş gülümsemesini Vikont'a çevirdi. "Lordum, oturma odasında biraz sıcak şarap içmek ister misiniz? Kayınvalidemin aşçısı baharatlı şarabıyla ünlüdür ve tarifini taç mücevherleriymiş gibi korur."

"Teşekkür ederim leydim," diye karşılık verdi Vikont, aşırı çekici gülümsemesini ona yönelterek, "ama kocanıza da söylemeye çalıştığım gibi, hâlâ arabamda olan büyükannemle birlikte seyahat ediyorum. Hem onu hem de hizmetçilerimizi kurtarmak ve sabaha kadar ev halkınıza kendimizi ezdirmek için yardım isteyecek kadar iyi niyetinizi zorlayabilir miyim acaba?"

Bunun üzerine Sarah'nın ağzı bir anda kapandı. Alışılmadık derecede soğuk bir kış geçiriyorlardı ve bırakın yaşlı bir kadını, hiç kimsenin bu havada dışarıda kaldığını düşünmek bile istemiyordu.

Neyse ki ağabeyi Godric çoktan bir uşak çağırmak için işaret etmişti. "Arabayı hazırlayın ve getirin." Lord d'Arque'a döndü. "Leydi Whimple'ı geri getirmek için size eşlik edeceğim."

Vikont, "Teşekkür ederim," dedi. "Yardıminızın çok takdir edildiğini itiraf etmeliyim."

"Hiç düşünme," diye yanıtladı Godric. "Boş birkaç odamız var. Arabanız onarılan ve siz büyükannenizle tekrar seyahat edebilene kadar misafirimiz olarak kalacağınıza inanıyorum."

"Evet, gerçekten," dedi Sarah daha ağırbaşlı bir sesle. "Annemin senin ve büyükannenin kalmanızı isteyeceğini biliyorum. Sen onu getirirken biz de odaları hazırlayalım."

Lord d'Arque'ın ağır ağır kapanan gri gözleri ona doğru eğilirken parıltıyor gibiydi. "Nezakatiniz beni onurlandırdı, Bayan

St. John."

Sözler yeterince ciddiydi ama Vikont'un ses tonunda her zaman alaycı bir ton vardı ve Sarah'ya kendisiyle dalga geçtiği hissini veriyordu.

Gözleri kısıldı ama onu terslemekten kaçındı. Şu anda asıl endişesi Leydi Whimple'di.

Godric eldivenlerini, şapkasını ve kürklü pelerinini giymeye başlamıştı bile. Lord d'Arque'a, "Hadi büyükanneni getirelim," dedi ve her iki beyefendi de fırtınanın içine geri döndü.

Sarah kapalı kapıya baktı. "Belli ki Noel partimiz genişlemiş."

Megs, bebek Sophie'nin ağzından bir tutam saçını çekerken, "Gerçekten de öyle," diye haykırdı.

Sarah başını salladı ve Hedge House'un -ya da yerel halkın deyimiyle kısaca Hedges'in- arka tarafına döndü. O ve Megs kapının çalındığını duyduklarında çay içiyorlardı. "En iyisi önce anneme sonra da Bayan Harris'e haber verelim de iki yatak odası daha hazırlasın."

"Mm," diye mırıldandı Megs onun yanında. "Ne düşünüyorsun? Yaşlı Dreary ve arka bahçeye bakan mavi ve beyaz?"

Sarah kaşlarını çattı. "Leydi Whimple için Yaşlı Dreary mi?"

"Olamaz," dedi Megs, biraz skandala uğramış görünüyordu. "Ya gece uyanıp da onu görürse? Bu onu ölümcül bir korkuya sürükleyebilir. Sanırım Lord d'Arque için Yaşlı Dreary. Gece yarısından sonra bulabileceği hiçbir şeye kılını kıpırdatacak birine benzemiyor."

Sarah derin bir onaylamazlıkla, "Sesin Vikont'a çok benziyor," dedi, "arada bir çift anlamlı sözcükler kullanıyorsun." Tereyağlı oturma odasına doğru ilerlemeden önce yeğenini Megs'in kollarından almak için durdu. "Bence o kötü bir etki bırakıyor."

"Nasıl olsa bunu söylersin," diye karşılık verdi görümcesi, kaba olmayan bir şekilde. "Senin çapkınlar hakkındaki görüşlerini hepimiz biliyoruz."

"Hımm," dedi Sarah ve Sophie'yi yüksek sesle öpmeyi tercih etti

Bebeğin cevap vermek yerine kıkırdamasına neden olan bir şaplak.

Ne söylerse söylesin kulağa önemsiz ve kaba geleceğini biliyordu.

Önyargılıydı. Bu basit bir gerçektir. Hovarda beyefendilerin hanımefendilerin kalbini kırdığını biliyordu ve onların çapkınlıklarını bir surat asma ya da kaş çatma ile geçiştiremezdi, geçiştiremezdi.

Oturma odasının kapısına geldiklerinde Megs, "Ama çok heyecan verici olduğunu kabul etmelisin," diye düşündü.

"Belki," dedi Sarah, "ama özellikle heyecanlı beylerden hoşlanmıyorum."

"Öyle değil mi?" Megs şüpheyi sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Sarah oldukça kararlı bir şekilde ve kafasının içinde "Yalancı," diye fısıldayan küçük asi sesi bastırdı.

İkinci Bölüm

Bir gün Prens Brad maiyetiyle birlikte ormanda dolaşırken bir göletin yanında durmuş. Orada bir hançer fırlatma becerisini göstermeye karar vermiş ve bunu yaparken hançeri gölete düşürmüştü.

"Lanet olsun," dedi Prens Brad. "O hançeri severdim."...

-Kurbağa Prens's'ten

Bir saat sonra Adam, Aziz John'un arabasına ulaştı ve büyükannesini kollarına aldı. Aziz John atlarla ve Adam'ın hizmetkârlarıyla ilgileniyordu.

Büyükanne onu kaldırırken nefes nefese, "Ne kadar saçma," dedi. "Kapıya kadar kesinlikle yürüyebilirim."

Arkasını dönüp karda ilerlerken hafifçe, "Güldür beni," diye cevap verdi. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Büyükanne o kadar güçlü bir kişiliğe sahipti ki bazen onun gerçekte ne kadar zayıf olduğunu unutuyordu. "Arada sırada, kendime henüz tam bir züppe olmadığımı hatırlatmak için biraz fiziksel emek harcamaktan hoşlanıyorum."

Bayan St. John onlar yaklaşırken Hedge House'un kapısını açık tuttu.

Adam'ı görmezden gelerek büyükannesine tatlı bir gülümseme armağan etti. "Hedge House'a hoş geldiniz leydim. Sizin için ateşi olan bir oda hazırladık ve odanıza çay getirilmesini istedim."

"Teşekkür ederim," dedi Grand-mère ve sonra öksürmek için durmak zorunda kaldı. "Sanırım konyağınız da yoktur?"

Bayan St. John gözünü bile kırpmadı. "Tabii ki. Biraz getirteyim." Etrafta dolaşan bir uşağa başıyla selam verdi ve sonra

onları merdivenlerden yukarı çıkarmak için.

"Gerçekten Adam, artık beni bırakabilirsin," diye homurdandı Grand-mère.

"Saçmalık," diye cevap verdi. "Bayan St. John zaten benim beceriksiz bir çapkın olduğumu düşünüyor. Sizi koridorda terk ettiğimi görürse, bana olan azıcık saygısını da kaybeder."

Önlerindeki kadın dönme zahmetine katlanmadı ama belli belirsiz bir "Humph" sesi duydu.

Merdivenleri çıkarken kızın eteklerinin sallanışını izleyerek sırttı.

Büyükannesine dönüp baktığında, düşünceli gözlerle onu süzüyordu. "Siz ve Bayan St. John daha önce tanıştınız mı?"

"Sadece bir kez," diye karşılık verdi kadın.

Adam neşeyle, "Evet, ama bu bile beni bırakması için yeterliydi," dedi ve sonra büyükannesine yüksek sesle fısıldadı, "Benden hoşlanmadığını hissediyorum."

Bayan St. John üst kata çıktı ve bir koridordan dönerken omzunun üzerinden ona küçümseyici bir bakış fırlattı.

Büyükanne mırıldandı. "Ne kadar sıra dışı. Çoğu hanımefendi ayaklarınıza kapanır."

Adam hiç alçakgönüllülük göstermeden, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Bayan St. John'un erkeklerden hoşlanmadığını düşünmeye başladım."

"Hiç de değil," dedi söz konusu kadın tatlı bir sesle. Bir kapının önünde durdu ve ona içeri girmesini işaret etti. "Çoğu beyefendiden oldukça hoşlanırım."

Adam kendini küçük viragoya öfkelenmeye tehlikeli bir şekilde yakın buldu.

Ki bu çok saçmaydı. Başka kadınlarla çok daha keskin laflar etmişti. Bayan St. John'da onu vahşi hissettiren bir şey vardı.

Bunu bilmesine izin vereceğinden değil.

Kucağında Grand-mère ile yanından geçerken, "Sekizinci on yılını yaşayan beyler, şüphesiz," diye mırıldandı. Bayan St. John'a kolay, kurnaz olmayan bir gülümseme attı. "Ben

Anlıyorum. Sizin gibi bir hanımefendi genç bir beyefendiyi fazla korkutucu bulabilir."

Kızın tepkisini göremeden arkasını döndü ama kızın nefesini kesmesinden yaylım ateşinin isabet ettiğini düşündü.

"Benim gibi bir hanımefendi mi?" diye sordu korkunç bir sakinlikle.

Evet, gerçekten de bu sonuncusuyla duvarları aşmıştı. Adam, kadınsı rakibine bakmadan önce Grand-mère'i yatağa indirdi. "Bir hanımefendi..." Nazikçe durakladı. "Belli bir yaş." Adam masumca gözlerini araladı. "Bu yüzden evlenmedin, değil mi? Çünkü sen kaç yaşındasın? İki otuz mu?"

"Yedi yirmi," diye ısırdı. "Ve benden daha yaşlı olduğun halde yaşımla bu kadar ilgilendiğine inanamıyorum."

"Ah, ama ben bir erkeğim," diye cevap verdi, "Ve ancak beş otuz yaşındayım. Nispeten sadece bir genç."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşmuştu -bu kızarıklığın utançtan ziyade öfke belirtisi olduğuna şüphe yoktu- ve adam bu kızarıklığın onu ne kadar büyüleyici gösterdiğini fark etmekten kendini alamadı. Açık kahverengi gözleri kocaman açılmış ve neredeyse alev saçıyordu, başı geriye atılmıştı, yumuşak kırmızı dudakları öfkeyle ayrılmıştı...

Pekala.

Tutkunun sancıları içindeyken böyle görünüp görünmeyeceğini merak etti.

Bu düşünce doğrudan kasıklarına gitti. Bayan St. John'dan pek hoşlanmıyor olabilirdi ama onun cazibesini inkâr edemezdi.

Kendisinin de bunun farkında olmadığından şüphelense bile. Nefesinin altından küfrederek gözlerini kaçırdı, tam da Grand-annem konuştu.

"Merak ediyorum..." Öksürmek için durakladı ve adamın dikkati hemen onun üzerindeydi. Büyükanne mendilini dudaklarına götürürken eli titriyor, sol elindeki kocaman safir yüzük mum ışığında göz kırptıyordu. "Acaba o çayı şimdi içebilir miyim? Ve belki konyayı da."

Sesi ince ve zayıf geliyordu.

Adam'ın kaşları birbirine çarptı. "Elbette sevgilim. İzin ver de pelerinini çıkarmana yardım edeyim, böylece dinlenebilirsin."

Başını kaldırdığında Bayan St. John'un yakındaki bir masada duran çaydanlıktan bir tabak çay doldurmaya başladığını gördü.

Büyükannesinin üzerine eğildi, pelerinini ve ayakkabılarını çıkarmasına yardım etti. Hanımının hizmetçisi Cannon birazdan gelirdi. Hizmetçi neredeyse hanımı kadar yaşlıydı ve evlendiğinden beri Grand-mère'in yanındaydı. Birbirlerine son derece sadıktılar ve Grand-mère daha genç bir hizmetçinin alınmasına izin vermezdi.

Bu, yaşlı hizmetçinin merdivenleri çıkmasını beklemek anlamına gelse bile.

"İşte," diye mırıldandı Bayan St. John.

Başını kaldırdığında onu dirseğinin dibinde, elinde çay tabağıyla buldu. Kaşları birbirine kenetlenmişti ve onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde endişe vardı. "Dr. Christopher Manning Noel için misafirlerimizden biri. Godric'in bir arkadaşı ve oldukça iyi bir hekim. Belki Leydi Whimple ile ilgilenmesini sağlayabilirim?"

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı, gerçekten minnettar bir ifadeyle.

Kadın arkasını döndü ve hızla odadan çıktı.

Adam büyükannesinin elini tuttu ve soğuk parmaklarını ellerinin arasına alarak sürttü, dalgınlıkla safir yüzüğünün parmağında gevşemiş olduğunu fark etti. Kilo kaybetmişti. "Doktorlardan hoşlanmadığını biliyorum ama belki yatmak için soyunmadan önce hızlıca bir göz atabilirsin."

"Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan," diye cevap verdi kadın, her zamanki canlı ses tonundan o kadar farklı bir ses tonuyla ki, adam kalbinin korkuyla çarptığını hissetti. "I yap." o cevap verdi, DİKKATLİ için değil izin ver herhangi bir . onun endişe gösterisi.

"O jel, Bayan St. John..." Tekrar öksürmek için durakladı. "Ondan oldukça hoşlanıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Benden nefret ettiği için mi?"

Büyükanne bunu görmezden geldi. "Sana meydan okuyor.
Senin cazibene kapı l m ı y o r . "

Bayan St. John'un geriye atılmış başını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Onu yere bırakırken alev alev yanan gözlerini. Onu bu kadar tahrik etmesi tuhaftı. "Evet ve onun kavgacılığını akla gelebilecek en sinir bozucu şey olarak görüyorum."

Büyükanne her zaman fazlasıyla anlayışlı olan gözleriyle onu izledi. "Öyle mi?"

Sarah aceleyle akşam yemeğinden sonra ev halkının toplandığı sarmaşıklarla kaplı oturma odasına gitti. Büyükannesinin odasından çıktığında Lord d'Arque'ın kaşlarının arasında küçük bir kırısklık vardı. Gerçek duygularını saklamakta usta, kibar bir adam için bu kırısklık, Leydi Whimple için duyduğu endişeyi haykıran bir boru gibiydi. Vikont tüm çapkınlar gibi kibirli ve cesur bir adamdı ama Leydi Whimple onun büyükannesine olan bağlılığını oldukça... tatlı buluyordu. Başka bir adam olsaydı, buna sevimli bile diyebilirdi.

Başını iki yana salladı. Bu Lord d'Arque'tı, Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından biri, kadınları baştan çıkarmasıyla tanınan bir adam. Sevimlilik onun için seçilebilecek en son sıfattı ve bunu unutmamalıydı.

Sarah bu düşünceyle oturma odasının kapısını açtı.

İçeride parti, annesi Clara St. John ve Lord d'Arque'la birlikte enkaz halindeki arabaya yaptığı yolculuğun bir özetini sunuyor gibi görünen Godric'in etrafında toplanmıştı.

İçeri girdiğinde herkes ona baktı.

"Ah, Sarah," dedi annem, "Leydi Whimple nasıl? Yaşlı bir kadının dışarıda olması için çok soğuk bir gece."

"Korkarım iyi değilim," diye cevap verdi Sarah. Neşeli mavi gözleri ve geniş, açık yüzüyle sekiz yirmi yaşlarında yakışıklı bir adam olan Dr. Manning'e baktı. Meslektaşlarının çoğunun taktığı peruktan kaçınmış, onun yerine kızıl saçlarını sade bir sıraya sokmuştu. "Gelir misiniz, Dr. Manning?"

"Elbette." ay fincanını bir kenara bıraktı ve hemen ayağı kalktı. "Çantamı almak için odama gitmem gerekiyor."

Sarah başıyla onayladı ve doktor hemen arkasında olduğu halde kapıya doğru döndü.

Koridora çıktıklarında, "Sanırım annem seni mavi odaya koydu?" diye sordu.

"Evet." O yüzünü buruşturdu. "Bir talihsiz iş, Bu, Vikont d'Arque'in arabası yoldan çıkıyor."

Bir sonraki kata çıkarken merdivenleri tırmanırken merakla ona baktı. "Lord d'Arque'ı tanıyor gibisiniz?"

"Öyle değil," diye yanıtladı Doktor Manning. "Ben... şey... onun adını duymuştum, doğal olarak."

"Doğal olarak," diye mırıldandı Sarah.

Dr. Manning boğazını temizledi ve ona bir bakış fırlattı. "Sizin gibi bir hanımefendinin onun ününü bileceğinden şüpheliyim ama kendisi oldukça kötü şöhretlidir."

"Ah," dedi Sarah kayıtsızca.

Dr. Manning'in kadınların böyle şeylerin dedikodusunu yapmadığını düşünmesi çok hoştu.

Doktor çantasını alırken odanın dışında bekledi ve sonra onu bir köşeden doğru kanadına götürdü.

Leydi Whimple'in odasına geldiler ve Sarah kapıyı açmadan önce hafifçe vurdu.

İçeride Lord d'Arque, yatağın üzerinde büyükannesinin yanına tünemiş olduğu yerden yeni kalkıyordu.

"Leydim, lordum," dedi Sarah, "Bu Dr. Christopher Manning, Oxford'dan. Dr. Manning, Leydi Whimple ve torunu Vikont d'Arque."

Dr. Manning, profesyonel çantası ve ciddi havasıyla oldukça yetkin ve gösterişli görünerek selam verdi.

Buna karşılık Lord d'Arque, diğer adamın elini sıkmak için öne doğru yürürken tembel bir aristokrat gibi görünüyordu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Doktor."

Vikont'un doygun bakışları, doktorun çocuksu açık teninden ve saçlarından keskin bir şekilde farklıydı.

"Önemli değil," dedi Dr. Manning. "Sakıncası yoksa Leydi Whimple ile biraz yalnız kalmak istiyorum. Hanımefendinin hizmetçisi kalabilir elbette." Yatağın diğer tarafındaki sandalyede oturan yaşlı hizmetçiye başıyla işaret etti.

"Eğer bu sizin de onayınızı alırsa, Büyükanne?" Lord d'Arque büyükannesine sordu.

"Evet, evet," diye cevap verdi, elini torununa doğru sallayarak kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git ve biraz çay iç... ya da daha çok konyak."

Vikont yaşlı kadını selamlarken sırtıttı. "Nasıl isterseniz."

Sarah'yı odadan çıkardı ve sonra durakladı, kaşlarını çatarak kapıya baktı.

Çok endişeli görünüyordu.

Boğazını biraz beceriksizce temizledi. "Oturma odasında çayımız ve konyağımız var lordum. Çayın ruhları canlandırdığını düşünüyorum."

Lord d'Arque onun sözleri üzerine döndü, kaşlarının yerini hemen alaycı bir gülümseme aldı. "Şeytana sempati mi duyuyorsunuz, Bayan St. John? Bir parça melankoli sizi ne kadar da kolay etkiliyor."

Sarah kaskatı kesildi ve bu adamdan neden hoşlanmadığını bir kez daha hatırladı.

"Eğer benimle gelersen," diye cevap verdi ve onu beklemeden döndü.

Cık cık diye bir ses çıkardı, uzun bacaklarıyla ona kolayca yetişti. "Şimdi, şimdi. Böyle davranma. Benim de çaya karşı gizli bir düşkünlüğüm var. Sizi temin ederim, genellikle güzel bir hanımla ateşli bir boğuşmadan sonra galonlarca içerim."

"Bu kadar alçak olmak zorunda mısınız?" Kelimeler ağzından tamamen kendi iradesi dışında çıkmıştı.

Merdivenlere geldiklerinde kısa bir sessizlik oldu.

Sonra konuştu, sesi daha alçaktı ama yine de alaycıydı. "Oh, sanırım öyle. Kadın eti ve sefahat benim ekmeğim ve suyum; onlar olmadan kurur ve ölürüm. Eğer kibarlık ve centilmenlik istiyorsanız, onun yerine Dr. Manning'e başvurun."

Sarah kendini neredeyse koşar halde buldu, öfkesi inişine hız katıyordu. Topuğunu basamaklardan birine sıkıştırmadı hiç de şaşırtıcı değildi.

Bir an iřin midesinin bulandıđını ve merdivenlerden ařađı dűřmek üzere olduđunu hissetti.

Sonra güçlü bir kol beline dolandı ve onu sert bir göğse doğru çekti.

Derin bir nefes aldı, adamın sıcaklığını arkasında, bacaklarını poposunda hissediyordu.

"Dikkatli ol tatlım," diye kulağını tırmaladı, nefesi boynunu okşuyordu ve bu garipti şünkü sesinde gerşek bir endişe olduğuna yemin edebilirdi. "Az önce neredeyse ayaklarımın dibine dűřüyordun."

Üçüncü Bölüm

Gölün ortasından minik bir ses yükseldi. "Hançerinizi getirebilirim, Prens."

Prens Brad etrafına bakındı. "Kim söyledi bunu?"

Bir nilüfer yaprağının üzerinde oturan çimen yeşili bir kurbağa, "Ben yaptım," dedi. "Karşılığında beni kalene getirirsen ve iki hafta boyunca senin yattığın yatakta yatmama ve senin yediğin tabaktan yememe izin verirsen hançeri sana getireceğim."

Prens Brad gülümsedi. "Çok iyi."...

-Kurbağa Prenses'ten

Adam, Bayan St. John merdivenlerde sendelediğinde hissettiği içgüdüsel korkuyla savaştı. Düşmemiştir. Adam onu yakalamıştır. Bu kez merdivenin dibinde kan olmayacaktı. Bayan St. John'un göğüslerinin fichu'sunun altında yükselip alçalmasını izledi. Bu görüntü içindeki avlanma içgüdüsunü uyandırdı. Kız avlanmaya hazırdı, çok yakındı ve çok masumdu.

Masum.

Gözlerini kırptırdı ve bedenleri arasında boşluk bırakacak kadar geri çekildi.

Kural olarak evli olmayan kadınların peşine düşmezdi. Tutku sporuna alışık olmayan bayanlar - kovalamaca, avın sinsice kaçıp kurtulması, kaçınılmaz olarak karşılıklı tatmin edici bir şekilde yakalanması.

Bayan St. John, tüm kıvrak zekâsına, hızlı sözel savuşturmalarına rağmen bakireydi.

Ve bakirelere dokunmadı.

Adam onu bıraktı, parmakları geri çekilirken bile kalmaya devam etti - belki de onu dengelemek için.

Belki de onu mümkün olduğunca uzun süre avucunun içinde hissetmek için.

Nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu alışılmadık derecede zordu, belki de aklı ona bu kadının yasak olduğunu söylerken, içindeki erkek hayvan onu kendi ödülü olarak görüyordu.

Ama insan akıl olmadan bir hiçti.

Dudaklarını neredeyse medeni bir gülümsemeye zorladı ve kolunu uzattı. "Çaydan bahsetmişsiniz."

Bayan St. John derin bir uykudan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. Memnuniyet verici. İnsanın gururu, bırakılacak olsa bile bir dışının tuzağa düşürüldüğünü görmekten her zaman hoşlanmıştı.

Sonra Bayan St. John'un gözleri ona dikildi ve her türlü büyülenme belirtisi kayboldu. "Çay. Tabii ki."

Onun uzattığı kolu görmezden geldi ve çenesini buyurgan bir açıyla eğerek merdivenlerden inmeye devam etti.

Gülümsemesini bastırdı ve onu takip ederek eteklerinin kıpırdanışını ve omuzlarının açısını izledi.

Alt kata indiler ve kadın bir köşeyi döndü, hiç şüphesiz onu geçmek için hızlı adımlarla ilerliyordu. Bu konuda başarısız oldu. Ne de olsa ondan tam bir baş daha kısaydı ve muhtemelen buna uygun olarak daha kısa bacakları vardı.

Bacaklar.

Kendini salladı. En iyisi Bayan St. John'un uçuşan eteklerinin altında çok iyi gizlenmiş bacaklarını düşünmemektir. Bileğinden dizine kadar cömert bir kıvrımla düzgün müydüler? Yoksa yürümekten kaslanmış, ince, kıvrak baldırları mı vardı? Ve kalçaları...

Hayır, hayır, hayır.

Bu onun için bile iflah olmaz bir şeydi. Gözlerini -ve düşüncelerini!- Bayan St. John'un belinin üstünde tutması gerekiyordu.

Bir kapının önünde durdu ve kapıyı açmadan önce ona eğlenceli bir şekilde sert bir bakış attı.

Oturma odasında Noel sezonunda harika sayılan her şey vardı: kükreyen bir ateş, yeşil dallar

şömineyi süsleyen, ateşin önünde uzanan iki köpek ve bir oda dolusu insan.

Adam bir ürpertiye bastırdı.

"D'Arque." Aziz John girişlerinde başını salladı. "Umarım büyükannenle her şey yolundadır?"

"Yakında göreceğiz," diye yanıtladı Adam, sesine neşe katmaya çalışarak.

"Sizi ailemle ve Noel sezonu için evimizde kalan misafirlerimizle tanıştıracabilir miyim?" Bayan St. John sordu.

"Lütfen."

Başıyla onayladı. "Londra'dan ziyarete gelen üvey kardeşim Godric ve eşi Leydi Margaret'i tanıyorsun."

"Üvey kardeş mi?" Adam ilgiyle Sarah St. John ve Godric St. John'a baktı.

St. John, "Annem babamın ilk karısıydı," diye söze başladı. "Clara" -burada Bayan St. John'u selamladı- "rahmetli babamın ikinci eşiydi. Hedges çeyiz evidir."

Bayan St. John boğazını temizledi. "Devam etmemin bir sakıncası var mı?"

"Yap." Adam onun gözlerinin kısıldığını görmek için zarif bir el salladı.

Bayan St. John başıyla onayladı. "Size annemi takdim edebilir miyim, Bayan St.

John ve kız kardeşlerim Charlotte ve Jane?"

Adam önce genç kadınları, sonra da hoş görünümlü bir kadın olan Bayan St. John'u selamladı. "Hanımefendi. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Bayan St. John'un ona bahsettiği gülümseme yüzünü içten içe aydınlattı. "Bir şey düşünmeyin Lord d'Arque. Sadece yardımcı olabildiğimiz için mutluyum."

Kızlarının sarı saçlarına sahipti ama artık kırılmış, yanakları ve çenesi kızarmıştı. Bayan St. John'un her iki kız kardeşi de güzel kızlardı, ancak Charlotte St. John, ince yeşil gözleri ve mükemmel oval yüzüyle ailenin güzeliydi. Kız kardeşler birbirlerine sokulmuş kuşlar gibi yakın oturuyorlardı ve Adam bu manzara karşısında dudaklarının titrediğini hissetti. Belli ki birbirlerinden hoşlanıyorlardı.

Bayan St. John partinin geri kalan iki üyesine döndü. "Lordum, sizi komşu ilçeden komşumuz Sir Hilary Webber ve baldızım Leydi Margaret'in iki göbekten kuzeni Baron Kirby Gerald Hill ile tanıştıırabilir miyim?"

Her iki adam da otuzunu pek geçmemiştii. Birincisi iri yarı ve oldukça atletik bir görünüme sahipti, sanki son zamanların Herkül'ü gibiydi. İkincisi uzun boylu ve zayıftı, düzgün beyaz bir peruk ve gözlük takıyordu.

Adam ikisini de selamladı.

"Sizinle tanıştığırma sevindim lordum. Arabanızın anayolda kaza yapması çok kötü oldu," dedi Sör Hilary şaşırıcı derecede tiz bir sesle. "Buralarda yollar berbattır. Korkarım taşrada böyle şeyler oluyor."

"Doğru," dedi Lord Kirby. "Benim arabam da neredeyse kaza yapıyordu ve güzel bir havada gidiyorduk."

"Lord Kirby, egzotik bitki örtüsü konusunda uzman olarak tanındığı Edinburgh'dan geldi," diye açıkladı Bayan St. John adama küçük bir gülümsemeyle.

Adam hatırlamadan önce kendi gözleri kısıldı: Kız onun değildi. Potansiyel olarak onun bile değildi. Eğer Bayan St. John'un Lord Kirby'ye ve onun sıkıcı bitkilerine karşı bir ilgisi varsa, bu Adam'ı ilgilendirmezdi.

Yine de. Hırlayacak gibi hissediyordu. "Lordum."

Çağrı, Dr. Manning'in durduğu kapı aralığından geldi. Adam hanımlara, "İzninizle," diye mırıldandı ve kapıya doğru yürüdü.

Manning. "Büyükannem nasıl?"

Doktor ona koridoru işaret etti ve Adam olası kötü haberlere karşı çenesini sıktı. Büyükanne üç yaşındaydı ve seksen yaşındaydı ve yılmaz bir güç gibi görünse de o sadece bir insandı.

Manning oturma odasındakilerin duyamayacağı bir yere geldiklerinde döndü. Geniş köylü yüzü ciddi görünüyordu. "Leydi Whimple zatülcenp hastalığına yakalanmış," dedi açıkça. "Bana söyledi

Göğsünde ağrılar ve nefes darlığı var, inatçı öksürükten bahsetmiyorum bile."

Adam'ın konuşacak kadar kendini kontrol edebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Onun için bir şey yapabilir misin?"

"Ona elimdeki ilaçları verebilirim," dedi Manning yavaşça, "ama en önemli tedavi yatak istirahati. Leydi Whimple'in en azından önümüzdeki iki hafta boyunca hareket ettirilmemesi şart."

Adam bakakaldı. Görünüşe göre o ve büyükannesi Noel'de Hedge House'un davetsiz misafirleri olacaklardı.

Ertesi sabah, sadece güneş kardan yansıdığında ortaya çıkan türden parlak, berrak bir ışıkla doğdu.

Sarah yatağının örtüsünü geriye attı ve ayağa kalktı.

Hizmetçisi Doris çoktan ateşi körüklemekle meşguldü. "Günaydın hanımefendi. Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Evet, teşekkür ederim Doris," diye yanıtladı Sarah, komodinin üzerindeki taze sıcak su sürahisine doğru ilerlerken. "Peki ya sen?"

"Evet, hanımefendi, Vikont'un hizmetkârlarının kalmaya gelmesiyle ilgili tüm sıkıntılara rağmen."

Sarah bir bezi ıslattı ve yüzünü yıkamaya başladı. "Herkes için yatak bulabildiniz mi?"

"Gerçekten de öyle, hanımefendi." Doris ocağa son bir fırça attı ve ayağa kalktı. "Beyefendilerle birlikte gelen uşaklar ve tabii ki Leydi Margaret'in hizmetçisi yüzünden zaten kalabalıktık ama olsun. Küçük bir çocuk olarak yeterince sık yatak paylaştım, artık endişelenecek bir şey yok."

Sarah hizmetçisine baktı. "Kulağa kalabalık geliyor."

Doris ona gülümsedi. "Olabilir ama benim yatak arkadaşım bulaşıkçı Bet. Leydi Whimple'in hizmetçisine kendi yatağını vermek için birlikte yattık. Bet'in her zaman bir iki esprisi vardır, en iyi dedikodulardan bahsetmiyorum bile."

"Her şeyin yoluna girmesine sevindim," dedi Sarah.

"Evet, hanımefendi. Soluk mavi elbise bugün olur mu?"

"Lütfen."

Doris, Sarah'nın tuvaletini yapmasına yardım ettikten sonra reverans yaptı ve tamir etmesi için bir avuç nevresimle odadan çıktı.

Sarah aynada son bir kez saçlarını inceledi, küpelerini bir çift mavi mine damla ile değiştirmeye karar verdi ve sonra kahvaltı salonuna gitmek üzere ayrıldı.

Bu sabah ev sessizdi, misafirlerin çoğu belki de hâlâ uyuyordu, bu yüzden koridorun bir köşesine geldiğinde erkeksi bir sesin konuştuğunu net bir şekilde duyabiliyordu.

"İşte buradasın, tatlım. Ne kadar güzel bir şeysin sen. Adın ne acaba?"

Bir an için öfkeyle dondu kaldı. Bu sesi çok iyi tanıyordu. Ne cüretle...? Sarah çenesini dikleştirdi ve yüz­süz serseriyle yüzleşmek için hızlı adımlarla köşeye doğru yürüdü.

Ama köşeyi döndüğünde Lord d'Arque'ı iki köpeğinden biri olan Harriet'in üzerine çömelmiş buldu. Köpeği utanmazca yere yatırmış, karnını okşuyordu.

Dudakları yukarı kıvrılmış, gözleri mutlu köpeğe dikilmiş ve uzun parmakları köpeğin kürküne gömülmüştü.

Sarah bu manzara karşısında kendini biraz sıcak hissetti. Parmaklarının tembel, duysal kayışı, yüzündeki nezaketle ilgili bir şey...

Sanki onu gafil avlamıştı, sanki keskin, alaycı duvarları bir anlığına inmiş ve içinde farklı bir adam görmüştü. Adamın samimi görüntüsü onu gafil avlamıştı. İçinin yumuşamasına ve titremesine neden oldu. Gerçek Lord d'Arque bu muydu? Büyükannesine şefkatle bakan ve görünüşe göre köpeklere düşkün olan adam? Vikont hakkında başından beri gerçekten yanılmış mıydı?

Adam başını kaldırdı ve kadın sanki duvarların yükseldiğini, adamın özünde yatan her neyse -ya da her kimse- onu koruduğunu görebiliyordu. "Bayan St. John. Günaydın."

Gözlerini kırptırdı, hâlâ biraz şaşkındı. "Harriet."

Kaşlarını kaldırdı, eğlenmiş görünüyordu. "Anlayamadım?"

Nefes aldı, zihinsel olarak kendini silkeledi. "Sevdiğiniz ve kendini üzücü bir şekilde sergileyen köpek Harriet."

"Ah." Dilini çenesinden dışarı çıkaracak kadar hovardalaşmış olan köpeğe baktı. "Harriet. Seninle tanıştığıma memnun oldum." Ona son bir kez sürtündü ve sonra yavaşça çözülerek Sarah'ya çok yakın durdu.

Nefes aldı ve geri adım attı, kalbi -şapşal şey!- hızlı atmakta ısrar ediyordu. Artık genç bir kız değildi - bir zamanlar bir zamparanın büyüüne kapılmış bir kız. Bunun için fazla zeki, fazla tecrübeliydi.

Lord d'Arque gülümsedi, gözleri hınzırca bir şeyle parlıyordu. "Korkarım kadınların benim için utanmazca davranmalarına alışkınım."

Sarah onun müstehcen yorumu karşısında kızarmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu; belli ki onu şok etmeye çalışıyordu.

"Öyle m i ?" diye sordu, sesine hafif bir azıcık şüphe.

Döndü ve kahvaltı salonuna doğru ilerledi.

Lord d'Arque'ı onun yerine koymayı düşündüyse de başaramadı. Hemen adımlarını onunkilere uydurdu ve yanında yürümeye başladı. Harriet ayağa fırladı ve mutlu bir şekilde nefes nefese onu takip etti.

"Ah evet," dedi, sanki kadın gerçekten bir soru soruyormuş gibi. "Kibirli görünmek istemem ama doğrusunu söylemek gerekirse, kadınların benimle bu kadar sık ilgilenmeye çalışması oldukça utanç verici."

"Ne kadar korkunç," dedi Sarah sahte bir sempatiyle. "Sürekli onlara takılıyor olmalısın."

"Ah, gerçekten de," diye cevap verdi, sesi zengin bir tınıya alçalmıştı. "İşte bu yüzden son derece ferahlatıcısınız, Bayan St. John. Cazibeme öylesine karşı koyuyorsunuz ki, yüksek bir kulede saklı bir bakire de olabilirsiniz."

Nedense bu oldukça acı vericiydi. Onun tutkusuz olduğunu, erkek cinsine ilgi duymadığını mı söylüyordu?

Bu düşünce onu huysuzlaştırdı ki bu çok saçmaydı. Vikont'un ilgisini çekmek istemiyordu. Onun kendisini ulaşılmaz bulmasından memnundu.

Yine de içeri girmeden önce kahvaltı salonunun kapısını gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak açmış olabilir.

Dr. Manning, Sir Hilary ve Lord Kirby ile birlikte ayağa kalkarken, "Günaydın Bayan St. John," dedi. Üç beyefendi, önlerinde çeşitli yiyeceklerin yığılı olduğu uzun kahvaltı masasındaydı.

"Günaydın," diye yanıtladı Sarah, ses tonunu bilinçli olarak neşeli bir hale getirerek.

Masaya doğru ilerledi ve oturmaya başladı ama Sör Hilary yanındaki sandalyeyi çekti. "Buraya, ışığın gözlerinize vurmayacağı bir yere oturmaz mısınız Bayan St. John?"

Dışarıdaki güneş ışığı henüz pencerelerden içeri girmediği için bu oldukça aptalca bir tartışma gibi görünüyordu ama Sarah gülümsedi ve rotasını Sör Hilary'ye doğru çevirdi.

Belirtilen koltuğa oturdu ve Sir Hilary'nin masanın diğer tarafında oturan Dr. Manning ve Lord Kirby'ye zafer kazanmış gibi baktığını fark etmeden edemedi.

"Çok haklısın Webber," dedi Lord d'Arque onun diğer tarafından. Sarah döndüğünde korkunç adamın yanındaki sandalyeye çöktüğünü gördü. "Güneş burada çok daha iyi." Bir sepet aldı ve Sarah'ya döndü. "Ekmek?"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve hâlâ sıcak olan çöreklerden birini aldı.

"Söylesene Webber," diye devam etti Vikont, bir parça çöreği yağlarken. "Evli bir adam mısınız?"

"Ah," dedi Sir Hilary ve anlaşılmaz bir şekilde kızardı. "Hayır, hayır.

Henüz değil."

Vikont kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ya siz, beyler?"

Lord Kirby, "Ben o mutlu duruma ulaşamadım," dedi.

Dr. Manning sadece başını salladı.

"Üç bekâr," diye düşündü Lord d'Arque. Parmaklarını şıklattı. "Ah, pardon. Dört bekâr, çünkü elbette bir karım ya da nişanlım bile yok."

Sarah kaskatı kesildi, Vikont'un bir sonraki sözlerini bekliyor ve onlardan korkuyordu.

Ama konuşan Lord Kirby oldu. "Babamın dört bekar erkek kardeşi olduğunu biliyor musunuz? Ve büyükbabamın da üç? Aslına bakarsanız, adil seksten kaçınan çok sayıda beyefendi var."

Garip bir şekilde bu durum Lord Kirby, Dr. Manning ve Sir Hilary arasında hararetli bir tartışmaya yol açtı.

Sarah çayını yudumlarken şaşkınlıkla ona baktı.

Ancak, Lord d'Arque bir tabak somonu almak için kaba bir şekilde ona doğru uzandığında dikkatinin dağılmasından memnundu.

Ona çok yakındı, sıcaklığını hissedebiliyor, üzerindeki hafif sandal ağacı kokusunu alabiliyordu.

Dikkat dağıtıcıydı.

Bu yüzden, "Söyleyin bana, Bayan St. John, koca arayışında mısınız?" diye sorduğunda tamamen hazırlıksızdı.

Dördüncü Bölüm

Böylece kurbağa aşağıya, göletin buzlu sularına daldı ve hançeri Prens Brad'e getirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. Ve kurbağadan hançeri aldı, atına bindi ve kurbağayı geride bırakarak tüm maiyetiyle birlikte uzaklaştı.

"Lanet olsun," dedi kurbağa....

-Kurbağa Prenses'ten

Güllerin kokusunu içine çekerek ona biraz daha yaklaştı. "Haklıyım, değil mi?" Ses tonu hafifti. Neşeliydi. Sanki kızın kiminle evlenmeyi düşündüğünü hiç umursamıyormuş gibi. "Ve sana kur yapan üç beyefendi, yani bolca seçenek."

Bayan St. John'un yanakları pembeleşti ve içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti.

Çok saçma.

Bayan St. John öfkeli bir kedi gibi nefesinin altından tıslayarak, "Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi.

"Hayır." Bir lokma ekmek yedi. "Ama olabilir."

Bu, kadının hafifçe ona doğru dönmesini sağladı. Dilinin ucu yemyeşil dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ve adamın bakakalmasına neden oldu. "Ne demek istediğini sormakta tereddüt ediyorum."

"Şey..." Adam kasıklarındaki ısı artışını kontrol etmeye çalışarak bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Bana öyle geliyor ki bir koca seçerken biraz yardıma ihtiyacın olabilir. Belki de daha yaşlı, daha olgun bir danışmana ihtiyacın var, dünyayı tanıyan ve birçok romantizmin filizlenip sonra solduğunu görmüş birine."

Ona baktı, narin bir kaşı kuşkuyla kalkmıştı. "Ve sanırım siz de kendinizi böyle bir danışman olarak görüyorsunuz."

"Ah." Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini açtı. "Kendimi aday göstermeyi düşünmemiştim, ama şimdi nezaketle önerdiğinizize göre..."

Ona gözlerini devirdi.

Düzgün Bayan St. John'un kendini bu kadar unutmuş olduğunu görünce sırtmasını kontrol etmek zorunda kaldı. En son ne zaman bir konuşma sırasında bu kadar eğlendiğini hatırlayamıyordu.

Ya da çok tahrik oldum.

Bu da onu kısa düşürdü. Bu bir flört değildi. Büyükanne iyileşene ve bu aile ve Noel eğlencesi evinden ayrılana kadar sadece zaman geçiriyordu.

Bayan St. John onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Hangi talibin senin için mükemmel bir koca olacağına karar vermene yardımcı olacağım," diye fısıldadı kibarca.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, toz gibi kuru. Gerçekten de bu durgun suda harcanıyordu.

"Gerçekten de öyle." Şimdi tartışmakta olan diğer beylere baktı... Yüce Tanrım. Görünüşe göre gübre ve kolza tohumu hakkında bir şeyler konuşuyorlardı. Bu iş düşündüğünden daha zor olabilirdi. "Bir kocada aradığınız nitelikleri sıralayarak başlamanızı öneririm."

"Koca bulmama yardım etmiyorsun," dedi kararlı bir şekilde.

"Örneğin fiziksel sağlık," diye devam etti, onu görmezden gelerek. Diğer beyler tarafından duyulmamak için alçak sesle konuştu ama zahmet etmese de olurdu. Onlar da çiftçilik tartışmalarına dalmışlardı. "Çok önemli, sanırım."

Kadın ona baktı ve gözlerini sorgulayarak büyüttü.

"Evlilik yatağı için tabii ki," diye açıkladı nazikçe. "Dikkatini... şey... toplayamayan bir koca işe yaramazdan da kötüdür."

"Kahvaltı masasındayız," diye tısladı. Adamın gözleriyle buluşmakta zorlanıyor gibiydi. "Burası böyle şeyleri tartışmak için uygun bir yer değil."

"O zaman nerede? Evlilik mutluluğunu düşünmek için en uygun yerin burası olduğunu düşünüyorum."

"Sen iflah olmazsın."

"Evet, öyleyim." Gülümsemesini gizlemek için çayından bir yudum aldı. Kızın öfkesi son derece eğlenceliydi. "Öyleyse listemizin başında sağlık var."

Ağzını açtı ve sonra yavaşça kapatarak ona baktı. Sonunda, "Evlenmek istediğimi nereden biliyorsun?" dedi.

"Bütün kadınlar öyle değil mi?" diye sordu hafifçe.

"Hayır," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Çoğu istiyor ama hepsi değil. Tıpkı çoğu erkeğin evlenmek istemesi ama hepsinin istememesi gibi."

Çay fincanını selamlamak için kaldırdı. "Touché."

"Ama haklısın," dedi tabağına dönerek ve gözlerini lanet olasınca saklayarak. "Ben bir koca istiyorum. Çocuklar, bir ev ve bir aile istiyorum."

Sustu, çünkü oyunlarına bir ciddiyet notası eklendiğini düşündü.

"Çok eminim," diye fısıldadı. Elbette bir aile ve bunu ona verecek bir koca isteyecekti.

Olabileceği kadar zıttı olan bir adam.

Onun gibi hanımlar çocuklarına baba olarak tırmıkları seçmezlerdi.

"Evet." Kadın adama baktı ve adam kadının gözlerinde meydan okuyan bir ışık olduğunu gördü. "Ne istediğimden eminim."

Hüzünlü düşüncelerini bir kenara itti ve ona tehlikeli bir gülümseme verdi. "O halde istediğin şeyi elde etmene yardım etmeme izin ver."

Sarah gözlerini Lord d'Arque'a dikti. Ne yapmaya çalışıyordu? Ondan hoşlanmıyordu, bu çok açıktı. Rol yapmak aptalca

Adam duygularını fazlasıyla açık bir şekilde ifade etmişti ve o da kendisiyle ilgili titiz bir şekilde gerçekçi olmakta ısrar eden bir kadındı.

Lord d'Arque onunla oynuyordu. Yine de ona karşı hayvani bir çekim hissediyordu.

Ondan hoşlanmamasına rağmen onu istiyordu.

Vücudu tarafından böyle ihanete uğramak ne kadar aşağılayıcı! Sevmediği bir adama karşı tensel bir çekim hissetmemeliydi. Bu dehşet vericiydi. Neden her ikisi de saygıdeğer beyefendiler olan Lord Kirby ya da Sör Hilary'nin fiziksel olarak farkında olamıyordu?

Neden zihni bedenine hükmedemiyordu?

Onu inceledi. Gözleri ağır kapakların altında berrak gri renkteydi, alaycı ve dünyadan bıkkındı. Onlara çok uzun süre baktığının farkındaydı, irisin etrafındaki koyu halkayı ve gözlerinin köşelerinden yayılan ince gülme çizgilerini fark etti.

Kendine onun bir düzenbaz olduğunu hatırlattı. Ona güvenilmezdi.

Bu düşünciyi zihninin ön saflarında tutmak neden bu kadar zordu?

"Günaydın!"

Annemin neşeli selamlaması kahvaltı salonunun kapısından geldi ve Sarah onun sesiyle irkildi.

Lord d'Arque'ın günahkâr ağzının, sanki onun bakışlarında ne kadar kaybolduğunu biliyormuş gibi köşeden kıvrıldığını gördü ve sonra arkasını döndü.

Diğer beyefendilerle birlikte ayağa kalkarak annesini selamladı. "Bayan St. John, günü güneş gibi aydınlatıyorsunuz, cömert ve sevecensiniz. Cömert misafirperverliğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Annesi kızardı ve Sarah gözlerini Lord d'Arque'a dikerek annesiyle alay ettiğine dair bir işaret olup olmadığını inceledi.

Ama oldukça samimi görünüyordu.

Lord Kirby ona bir tabak çay koyarken Sör Hilary Mama'ya bir sandalye uzattı.

"Umarım iyi uyumussunuzdur?" Dr. Manning merakla sordu.

Annem ay fincanını alırken Lord Kirby'ye başıyla teşekkür ederek, "Evet," diye cevap verdi. "Dışarıda kar yağarken bir yığın yorganın altında geceyi geçirmek çok hoşuma gidiyor. İçeride sıcak olmak insanı özellikle minnettar kılıyor, öyle değil mi?"

Lord d'Arque onun bu yorumuna gülümserken, Sir Hilary şaşkın görünüyordu ve Lord Kirby ile Dr. Manning de ona hak vermek için acele ediyorlardı.

"Peki Leydi Whimple nasıl?" Annem Lord d'Arque'a endişeyle bakarak devam etti.

Vikont, "İyi uyudu," diye cevap verdi.

Sarah onun aslında yaşlı kadının bu sabah daha iyi olduğunu söylemediğini fark etti. Kaşlarını çatarak onu izledi ama adam sosyal yüzünü hiç bozmamıştı ve büyükannesi için endişelenip endişelenmediğini anlamak mümkün değildi.

Jane ve Charlotte o anda geldiler, onları Godric ve Megs izledi ve bir an için selamlaşma ve çay dağıtma telaşı yaşandı.

Oda biraz sessizleştğinde, annem etrafına bakındı. "Herkesin burada olmasına çok sevindim. Hepiniz için bir görevim var. Megs ve Godric hariç herkese." Üvey oğluna ve karısına sevgiyle baktı. "Noel arifesinde bir balo planlıyoruz ve balo salonunu çobanpüskülü dallarıyla süslemek istiyorum. Yol boyunca ve çalılığın kenarında biraz çobanpüskülü var. Siz gençler gidip benim için çobanpüskülü toplayabilir misiniz?"

Jane hemen ellerini ırdı. "Oh, ne güzel! Pelerinler, kürkler ve yün eldivenler giyip serserilik yapabiliriz. Pat ve Harriet bunu çok sevecek."

"Bunu bir oyun haline getirelim," diye ekledi Charlotte. Yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. "Gruplara ayrılabiliriz. obanpüskülü ile Hedges'e ilk dönenler kazanan ilan edilecek."

"Bir ödölümüz var mı?" Jane sordu.

"Oh," dedi Charlotte. "Belki Cook'un bugün yapacağı kıymalı turtadan bir dilim?"

"Ama bu akşam yemekte herkes turtadan yiyecek," diye itiraz etti Jane. "Bu pek de uygun bir ödöl olmaz."

Lord d'Arque boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. Ağzında beliren gülümseme oldukça hınzırcaydı. "Bir öneri. Belki de - nazik ev sahibemizin de onayıyla - kazananlar ev halkından istedikleri kişiden bir öpücük çalabilirler."

Sarah nefes aldı, bakışlarını Lord d'Arque'tan dikkatle ayırdı. Lord d'Arque'ın öpmek istediği belirli bir hanımefendi var mıydı?

Godric'in Lord d'Arque'a ters ters bakmasından, Vikont'un ilgilendiği kişinin Megs olduğundan şüphelenmişti. O ve Godric çobanpüskülü avına dahil edilmemiş olsalar bile, Lord d'Arque önerisini hem Megs'in hem de Godric'in öpüşme ödölüne dahil olması için dikkatlice ifade etmişti.

Sarah'nın kalbi sıkıştı. Şimdi Megs'in ona, Godric'le ilk evlendiklerinde Lord d'Arque'ın bir baloda kendisiyle çirkin bir şekilde flört ettiğini söylediğini hatırlıyordu.

Sarah dudağını ısırdı. Baldızını kıskanmak istemiyordu.

Bu sırada Jane heyecanla alkışlıyor, Charlotte ise ellerini çenesinin altında birleştiriyordu.

"Lütfen alabilir miyiz anne?" Charlotte annelerine yalvardı, abartılı bir şekilde kırpılmış gözlerini kullandığından emin olarak. "Oh, lütfen!"

"Pekâlâ," dedi annem. Sarah onun sert görünmeye çalıştığını anlayabiliyordu ama çoğunlukla mutlu görünüyordu. "Noel sezonu olduğu için bu oyuna ve ödüle izin veriyorum. Ama dikkat edin," diye ekledi sert bir ifadeyle, "yapılacak öpüşmeler hepimizin önünde olacak, böylece itibarları zedelenmeyecek."

"Yaşasın!" Jane, kız kardeşlerine neredeyse yirmi yaşında olduğunu sık sık hatırlatan bir hanımefendiye göre oldukça çocukça bir kutlamayla bağırdı.

"Hm," diye mırıldandı bir erkek sesi Sarah'nın kulağına. "Kazanırsanız öpmek için kimi seçeceğinizi merak ediyorum, Bayan St. John."

Beşinci Bölüm

O gece Prens Brad bifteğini kesmeye başlamıştı ki, kraliyet yemek odasının kapıları açıldı ve kurbağa yorgun bir şekilde zıplayarak içeri girdi.

"Affedersiniz," dedi kurbağa, "ama bana verdiğiniz sözü unuttuğunuzu sanıyorum."

Kraliçe gözlerini oğluna çevirmeden önce kraliyet ailesinde kısa bir sessizlik oldu. "Bradley, bu doğru mu?"...

-Kurbağa Prenses'ten

Adam, Bayan St. John'un gözlerinin onun sözleri karşısında açılmasını izledi. Gerçekten de oldukça güzel gözlerdi; kalın, koyu kirpiklerle çevrili açık kahverengi.

Ateşle oynadığını biliyordu. Ona duyduğu açlığı fark ettiği anda Bayan St. John'dan uzaklaşmalıydı.

Bunun yerine onunla şakalaşmış, cevap vermesi için onu kızdırmış ve en kötüsü de, sikini yeni keşfetmiş bir okul çocuğu gibi saçlarındaki gül kokusunu içine çekmişti.

Acınası.

Ve şimdi, deliliğinin son noktası olarak, onu öpmek için planlar yapıyordu.

Çayını yudumlamak için arkasını dönerken ağzı kendisiyle alay edercesine çarpıldı. Yoksa neden ödül olarak çalıntı bir öpücük önerisinde bulunsun ki? Şimdiye kadar kendi istek ve arzularını yeterince iyi bildiğinden emindi. Ne de olsa beş yaşında ve otuz yaşındaydı ve sefahat içinde bir hayat yaşamıştı. Evlenmemiş bir kadına, kendisiyle evlenmeyi ya da başka bir şeyi umması için hiçbir neden vermemişti.

Ama asıl mesele Bayan St. John'la konuşmaktan hoşlanmasıydı. Onun iğnelemelerinden ve kendisine öfkeyle bakmasından hoşlanıyordu.

Zaten evli ya da dul muydu?

Masadan bir kahkaha patlaması geldi ve Adam kafasını kaldırıp baktı, düşünürken bir şeyi gözden kaçırdığını fark etti.

Charlotte St. John, "Hayır, hayır, bayanlar eşlerini seçmeli," dedi. "Bence bu çok makul."

Leydi Margaret, "Ama üç hanımefendiye karşı dört beyefendi var," dedi. "Birisi fazladan bir kişinin avantajına sahip olacak."

"Aslında"-Kirby hafifçe yüzünü buruşturarak boğazını temizledi

-"Ayaklarımdaki oldukça acı veren çıbanlar nedeniyle mazur görülebilir miyim acaba?"

Bayan St. John Kirby'ye sempatik bir gülümsemeye, "Elbette lordum," dedi. "Diğerleri maceralarına devam ederken belki siz de balo salonunun dekorasyonunu planlamamda bana yardımcı olabilirsiniz."

Kirby başını salladı, sanki çobanpüskülü avından vazgeçme konusunda tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. Bayan St. John'la gerçekten ilgileniyor olsaydı, çobanpüskülü avının bayana tek başına kur yapmak için mükemmel bir fırsat olduğunu fark edebilirdi.

Adam somondan bir ısırik alırken gülümsemesini gizledi.

Jane St. John, kız kardeşlerinin itirazlarını ya görmezden gelerek ya da duymayarak, "Önce en genç," diye ilan etti. "Bir bakayım..." Manning, Sör Hilary ve Adam'ı incelemek için zaman ayırdı. "Ben Dr. Manning'i seçiyorum."

Beyefendi gülümseyip Jane'i selamlamadan önce Charlotte St. John'a hızlıca baktı.

Charlotte St. John, Adam ile Sör Hilary'nin arasına baktı. Adam ona göz kırptı ve Charlotte derin ve oldukça yakışan bir şekilde kızardı.

"Sör Hilary," diye ilan etti Charlotte St. John. "Onur duydum," diye mırıldandı seçimi.

Adam ona dönerek, "Ah canım, Bayan St. John," diye mırıldandı, "görünüşe göre sadece benimle baş başa kaldınız."

Dudaklarını birbirine bastırdı, pek de memnun görünmüyordu.

Bu da annesinin telaşla, "Eminim herkes eşiyse gayet mutludur," demesine neden oldu.

Jane St. John, "Kahvaltıdan sonra hemen yola çıkalım," diye bağırdı.

Yarım saat sonra Adam kendini baldır derinliğinde karda yürürken buldu, en büyük Bayan St. John da isyankâr bir şekilde onun yanında ilerliyordu.

Etraftaki çıplak ağaç dalları ve yaprak dökmeyen dallar kalın bir kar tabakası taşıyordu. Gökyüzü keskin bir maviydi ve yeni yağan kar tertemiz ve güzeldi.

Gerçek bir Noel sahnesi, diye düşündü Adam alaycı bir tavırla.

Başını arkaya attı, dondurucu havayı içine çekti ve büyük beyaz bir bulut halinde dışarı verdi. "Ah, kış havası ne kadar güzel."

Bayan St. John ona baktı, kaşları şaşkınlıktan o kadar kalkmıştı ki giydiği kürklü kapüşonun içinde kayboldular. "Sizi asla taşradan hoşlanan bir adam olarak düşünmezdim lordum."

"Hayır mı? Ama o zaman beni tam olarak tanımıyorsunuz, Bayan St. John.

Tesadüfe bakın ki ben taşrada büyüdüm."

"Öyle mi?" Ay'da büyüdüğünü söyleseydi takınacağı aynı şaşkınlıkla ona baktı.

"Gerçekten." Dudakları büküldü. "Ailemin malikânesi Bath'ın dışında. Londra'ya o kadar yakın ki, istesem yılda birkaç kez oraya gidebilirim - ki kesinlikle gitmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ama... arabanız kaza yaptığında büyükannenizle birlikte oraya gitmiyor olmalısınız?"

"Hayır," diye cevap verdi umursamazca. "Gideceğimiz yer büyükannemin kuzenlerinden biriydi. Neredeyse onun kadar yaşlı ve oldukça huysuz bir kadın. Büyükannem bize acı çektmekten hoşlanıyor.

Noel'de onunla birlikte olmak ve sonra bir ay kadar üstü kapalı bir şekilde tartışmak."

"Bu..." Güzel kırmızı dudaklarını büzdü. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Öyle değil." Yan gözle ona baktı ve hafifçe düşen kar tanelerinin kirpiklerine nasıl takıldığını fark etti. Yanakları parlak pembeydi ve ağzı ıslak ve kırmızıydı. Yüce Tanrım, çok güzeldi. "Genelde kütüphanede saklanırım. Yaşlı kızın oldukça iyi bir kütüphanesi var."

"Kütüphane mi?" diye sordu, sanki adam semender beslemekten hoşlandığını itiraf etmiş gibi. "Sizin bir okuyucu olduğunuzu düşünmemiştim lordum."

"Yine de oldukça okuryazarım," diye cevap verdi. "Tarihler ve oyunlar, felsefe ve tek tük bilimsel kitaplar. Arada sırada bir roman bile. Mucizeler hiç bitmeyecek mi?"

Yanaklarına renk geldi ve gözlerini ondan kaçırdı. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Saygısızlık etmek istememiştim."

Tam özrünü bir kenara bırakacaktı ki, başının hemen üzerindeki bir dalın üzerindeki kar yağmak için o anı seçti.

Bayan St. John'un başı ve omuzları eriyen soğuk karla kaplıydı.

Bir an için şok içinde donup kaldı, gözleri kocaman ve öfkeliydi.

Adam'ın elinden bir şey gelmiyordu.

Gözlerini kapattı ve güldü.

Durgun kış havasında yüksek sesle ve çınlayarak güldü, güldü ve güldü-

Islak kar yüzüne kabaca çarptı.

Adam irkildi ve gözlerini açtığında iki avuç karla ona doğru hamle yapan sırlıslık bir harpinin görüntüsüyle karşılaştı. Eğildi.

O da takip etti.

Gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu.

Hiçbir fırsatı kaçırmayan Adam onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

Sarah gözlerini Lord d'Arque'ın yüzüne dikmiş, onun hızlı hareketiyle irkilmişti. Kollarını ona dolamış ve geniş göğsüne yaslayarak sıkıca tutmuştu.

Sanki onu kucaklamış gibi.

İçine çekti ve nane, çay ve limonlu bir şey kokladı ve nefesi kesildi.

"Savaşı kabul ediyor musunuz, Bayan St. John?" diye sordu, sesi derin ve yavaştı.

"I..." Çok yakındı. Ve çok büyüktü.

Kar, eldivenli ellerinden unutulmuş bir şekilde düştü.

Gözleri kızın ağzına kaydı ve başı kızinkine doğru eğildi.

Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki adamın duyması gerektiğini biliyordu.

O.

"Bu tarafa!" Bağırış, hemen önlerinden geliyordu, onları ayırdı.

Jane ağaçların arasından çıkarken Lord d'Arque geri adım attı. Doktor onun bir adım arkasındaydı ve çobanpüsküllerini koyacakları sepeti taşıyordu.

Jane onlara el salladı. "Acele etseniz iyi olur! Çalılığın arkasındaki çobanpüskülüne varmak üzereyiz."

Döndü ve ağaçların arasında kayboldu, Dr. Manning de arkasından geliyordu.

Sarah birden utanarak eteklerini düzeltmekle meşgul oldu. "Yolumuza devam etmeliyiz."

Lord d'Arque ona tam olarak okuyamadığı bir bakış attı ve ona saldırmak için karları toplarken düşürdüğü sepeti yerden aldı. "Önden buyurun."

Başını salladı, eteklerini topladı ve karda dikkatli adımlarla ilerledi. "İleride, çalılıkların arkasında daha çok çobanpüskülü var."

Cevap vermedi.

Nefes aldı, çaresizce söyleyecek bir şeyler arıyordu. Yüzü sıcacıktı ve karnının alt kısmı ağrıyordu. Adam onu öpmek üzere miydi? Yoksa sadece hayal mi görüyordu?

Bir an için kendini çok kızgın hissetti. Elbette Lord d'Arque'ın onu öpmesini istemiyordu. O bir çapkındı.

Ve yine de...

"Hedge House'u Noel için her zaman dekore eder misiniz?" "Evet mi?" Ona yan gözle baktı. "Bu bir gelenek. Yapma.

Evlerinize ya da büyükannenizin kuzeninin evine yeşil dallar ve çobanpüskülü mü getiriyorsunuz?"

Ağzında garip bir bükülme vardı. "Büyükanneimin kuzeni pek neşeli biri değildir. Bir ziyafet ve bolca sıcak şarap verir ama hepsi bu. Noel'i evimde kutlamam."

Durdu. "Hiç mi?"

Omuz silkti. "Her hizmetçiye bir kese para veririm ve aşçıya Noel'de onlara erikli puding ve kaz ikram etmesini söylerim. Bunun dışında, hayır."

"Ama neden?" Sarah karla kaplı bir kütüğün üzerinden geçmeye çalışırken kaşlarını çattı. Gerçekten de çok büyüktü ve üzerine çıkabileceğinden emin değildi. "Çocukken Noel dönemini hep sevmişimdir. Misafirlerimiz olurdu, oyunlar oynardık, pudingler yedik ve-"

Adam ellerini kızın beline dolayıp onu kütüğün üzerine kaldırıncı kız bir ciyaklamayla sustu.

Onu yere bıraktı ve eğlenen bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedi biraz nefes nefese.

"Hiç de değil," diyerek yürüyüşlerine devam etmek için döndü. "Benim çocukluğumun Noelleri o kadar da pastoral değildi. Ne misafir vardı ne de puding."

"Oh." Onu inceledi. Lord d'Arque çocukluğunda Noel kutlamamış olması konusunda oldukça soğukkanlı görünüyordu. Bunun dışında... genellikle alaycı da olsa çok etkileyici bir adamdı. Şu anki ifadesizliği çok şüpheli görünüyordu. Boğazını temizledi ve tereddütle sordu: "Ailenizin Noel'i kutlamamasının bir nedeni var mıydı?"

"İdeolojik bir şey değil, kesinlikle." Ona alaycı bir bakış attı. "Püritenlerden geldiğim söylenemez." Yollarına devam ederken tekrar öne doğru baktı. "Aslında tam tersi. Hem babamın hem de annemin sayısız ilişkisi oldu."

Sarah gözlerini kırptırdı, kendini biraz şok olmuş hissetti. Böyle bir itiraf karşısında ne söylenebilirdi ki?

Ama onun yanıtını beklemedi. "Hayır, sanırım annemle babam Noel'le uğraşamayacak kadar kendi kavgalarına ve önemsiz tartışmalarına dalmışlardı." Umursamazca omuz silkti. "Ve sonra ben on üç yaşındayken Noel arifesinde öldüler."

Olduğu yerde durdu.

Lord d'Arque farkına varmadan önce birkaç adım daha devam etti. Döndü ve ona baktı.

Ne... onun hikâyesi hakkında ne düşünmesi gerekiyordu? Bu adama sempati duyamazdı. Hissedemezdi.

Ve yine de, kristal karda duran, kızarmış yanaklara çarpan pullar, üzüntüsünü gizleyemeyen gözlerine bakarken, kendini düşmüş hissetti.

O sadece bir tırmık değildi. O bir erkekti. Duyguları olan bir adam.

-İyi gizlenmiş ama yine de orada.

Dudaklarını yaladı. "Nasıl öldüler?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bir tartışma yaşadılar. Yine bir tartışma. Annem sevgilisiyle kaçtığını haykırdı. Babam, kendi metresleri olmasına rağmen onu yasakladı. Annem evden kaçmaya çalıştı ama babam onu büyük merdivenin başında yakaladı."

Sarah nefesini tuttu, bundan sonra olacakları duymak istemiyordu, oysa bunlar uzun zaman önce olmuştu.

"Düştüler," dedi, sesi düzdü. "Merdivenlerden aşağıya doğru. Annemin boynu kırıldı ve anında öldü. Babamın da iki kolu kırıldı ve kafasını çarptı. Bir daha uyanamadı ama ölmesi bir hafta sürdü."

"Çok üzgünüm," dedi gerçek bir pişmanlıkla.

Ona döndü. "Neden? Bu olay yirmi yıl önce oldu ve ayrıca sen onları hiç tanımadın."

"Evet, ama sizi tanıyorum," dedi nazikçe, "ve başınıza böyle korkunç bir şey geldiği için üzgünüm."

Başını salladı ve fısıldadı, "Çok yumuşaksınız Bayan St. John. Eğer dikkatli olmazsanız, birisi bundan faydalanabilir ve savunmasız kalbinizi delebilir."

Çenesini kaldırdı. "Birinin çoktan yapmadığını sana düşündüren nedir?"

Altıncı Bölüm

Artık kraliçenin sözünde durma konusunda oldukça güçlü fikirleri vardı. Prens Brad dişlerini sıktı, gülümsedi, kurbağadan özür diledi ve onu altın tabağının yanındaki masaya kaldırdı.

"Bunun için seni yakalayacağım," diye mırıldandı nefesinin altından kurbağaya.

"Öyle mi?" diye cevap verdi. "Belki de öyle, ama bu arada iyi bir çocuk ol ve bana şu biftekten bir ısırık kes, olur mu? Açlıktan ölüyorum."...

-Kurbağa Prenses'ten

Adam'ın kaşları birbirine çarptı. Birinin Bayan St. John'a zarar verebileceği düşüncesi, içindeki bir şeyin dışarı çıkmak için çırpınmasına neden oldu.

Ona zarar gelmemeli.

Tam ona bu acıyı kimin yaşattığını soracaktı ki ileriden bir çılgılık geldi.

Charlotte çalıktan el salladı. "Çobanpüskülünü bulduk! Acele etseniz iyi olur - zaten dolu bir sepetimiz var!"

"Aman Tanrım," dedi Bayan St. John onun yanından. "Kaybedeceğimize inanıyorum."

Kırk beş dakika sonra Hedge House'a geri döndüler, zavallı sepetlerinde sadece birkaç dal çobanpüskülü vardı. Diğer herkes onlardan önce dönmüştü.

"Bu oyunları hiç kazanamıyorum," diye iç geçirdi Bayan St. John, annesinin çobanpüskülü sepetleri üzerinde haykırışını izlerken.

"Yazık," diye söylendi Adam. "Sanırım bir öpücük çalmayı dört gözle bekliyordun."

Kızın yüzü kızardı -ki bu onun ilgisini çekti- ama o daha fazla alay edemedi Bayan St. John konuştu.

"Kazananlar Charlotte ve Sör Hilary." Ev sahibesi ortanca kızına baktı. "Charlotte, ödölünü almak ister misin?"

Adam duvara yaslanmış, olanları izliyordu. Charlotte St. John önce Sör Hilary'ye, sonra da Dr. Manning ve son olarak da kutsal toplantıya katılmamış olmasına rağmen değerlendirmeyi izlemeye gelen Lord Kirby.

Bir an tereddüt etti ve iyi kalpli doktor gözlerini ondan kaçırdı.

Charlotte St. John çenesini kaldırdı ve Lord Kirby'ye doğru yürüdü.

Kız parmak uçlarında durup ona oldukça iffetli bir öpücük verirken adamın gözleri yuvarlandı.

Bu ilginçti. Charlotte öpücüğünü çobanpüskülü avcısı partnerinden çalmamayı tercih ettiğine göre, geriye Sir Hilary'nin öpmek için bir kadın seçmesi kalıyordu. Adam alaycı bir tavırla, adamın Charlotte St. John'un küçümsemesini görmezden gelip yine de öpücüğünü ondan alıp almayacağını izledi.

Ama Charlotte St. John'un yanından geçip gitmişti bile. Adam farkına varınca doğruldu.

Sir Hilary, Adam'dan sadece birkaç adım ötede duran en büyük Bayan St. John'un önünde durdu ve eğildi. "İzninizle, madam?"

Gülümsedi, biraz kızardı ve başını salladı.

Sör Hilary ağzını onunkine dayamak için eğildi ve Adam ellerinin kenetlendiğini hissetti.

Sadece bir ya da iki saniyeydi ama bu süre zarfında şakağında atan nabzı hissedebiliyordu.

Bir öpücük. Basit bir öpücük. Telaşlanacak bir şey değildi, özellikle de Bayan St. John onun için önemli olmadığından.

Ancak bunu düşünmeye devam etmek oldukça zordu, değil mi? Hiç tanımadığı bir adama vurmaya tehlikeli bir şekilde yakın hissederken değil.

Sör Hilary geri çekildi ve hafif bir yorum yaptı. Grubun geri kalanı binaya doğru ilerliyordu.

oturma odası, muhtemelen daha çocukça oyunlara katılmak için.

Adam, Bayan St. John'a, "Benimle gel," dedi.

Adam kızın bileğini tuttu ve onu hızla odadan, herkesten uzağa çekti. Dışarıdaki koridor boştu ama Adam ilerlemeye devam etti ve bir köşeyi döndü. Önüne çıkan ilk kapıyı açtı; bir tür çalışma odası ya da küçük bir oturma odası.

-Ve onu içeri götürdü.

"Ne-?" Bayan St. John başladı ama adam onu susturdu. Ağzını onunkine bastırarak.

Lord d'Arque onu öptüğünde Sarah'nın nefesi kesildi. Ağzı onunkinin üzerinde ardına kadar açıldı, bir başparmağı yanağını okşadı. Onu kesin bir bilgiyle tuttu ve sanki hakkı kazanmış gibi kucakladı.

Onu kendine doğru daha sıkı çekti, göğüsleri sert göğsüne bastırdı, bacaklarından biri kalçalarının arasından eteğinin içine girdi. Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve alt dudağını ısırıldı.

"Lordum," diye fısıldadı dudaklarının arasından.

"Bana Adam de," diye buyurdu ve sonra dilini ağzına sokarak onu engelledi.

İnledi.

Elinde değildi. Biri ona böyle dokunmayalı yıllar olmuştu - Sir Hilary'nin iffetli öpücüğü sayılmazdı- ve bunu yapan diğer tek erkek Adam'ın yeteneğinin çeyreğine bile sahip değildi.

Ona hissettirdi. Çekingenliklerini ve şüphelerini bir kenara bırakıp onunla istediğini yapmasına izin vermek istemesini sağladı.

Bu düşünce onu kısa sürede kendine getirdi.

Daha önce de böyle hissetmişti... ve o adam ona sunduğu her şeyi almış ve sonra onu itmişti.

Yine mi?

Ağzını onunkinden ayırdı. "Hayır."

"Sarah," diye mırıldandı ve Sarah'nın kalbi onun dudaklarından dökülen isimle sıkıştı.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Başını yana çevirdi.

Adam geri çekildi ve kadın adamın bakışlarını üzerinde hissetti. Sonra aniden gitmesine izin verdi.

"Özür dilerim," dedi, sesi düz ve resmiydi.

Ona baktı ve onda keşfettiği her şeyin yok olduğunu gördü. Yüzü ifadesizdi, kilitli bir kapı gibi kapalıydı.

"Gücendirdiysem özür dilerim." Eğildi, döndü ve odadan çıktı.

Adam merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Büyükanne'nin odasına doğru ilerledi. Ne kadar aptaldı; bir taşra beyini ve Bayan St. John'u kıskanıyordu. O, fakir bir adamla evlenmeye ve sarışın, kahverengi gözlü, tombul yanaklı ve vakur bir sürü bebek doğurmaya kararlı, saygıdeğer bir hanımefendiydi.

Sahanlıkta durakladı. Lanet olsun, Bayan St. John'un bebekleri çok sevimli olurdu.

Bu saçma düşünceyi zihninden silkeledi. Belki de yüzüne savrulan kar yüzünden beyin hummasına yakalanmıştı. Eğer öyleyse rahatlamıştı: Bir hafta içinde ölmüş ve ıstırabından kurtulmuş olacaktı.

Merdivenleri çıkmaya devam ederken düşüncelerini Grand-mère'e çevirdi. Bu sabah daha iyi görünüyordu. Belki de birkaç gün içinde seyahat edebilecek kadar iyi olacaktı. Hedge House'dan ayrılabilir ve Bayan St. John'u ve onun saygıdeğer tavırlarını bir daha asla göremeyebilirdi.

Bu düşünce onu anlaşılmasız bir şekilde sinirlendirdi.

Grand-mère'in odasının kapısını iterek açtığında, Grand-mère yatağında oturmuş geç kahvaltısının tadını çıkarıyordu.

"Nasıl hissediyorsun, sevgilim?" diye sordu ona, yanağını öpmek için eğilerek.

Doğruldu ve onu eleştirel bir gözle inceledi. Yanakları düne göre daha renkli görünüyordu.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi ama sesi hâlâ zayıftı ve cümle ağzından çıkar çıkmaz öksürmeye başladı.

Adam, kız eğilip nefes nefese kalırken zorlukla gizlenen bir endişeyle ona baktı.

"Belki..." Nefes almak için durdu ve çayından bir yudum aldı. "Belki yolculuğumuza yarın devam edebiliriz?"

Adam yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Yollar neredeyse geçit vermiyor," diye yalan söyledi. Belli ki seyahat edecek durumda değildi. "Sanırım bir hafta daha kalacağız - en azından Noel sonrasına kadar."

Onun kararını beklediğinden daha büyük bir nezaketle karşıladi. "O zaman burada otur ve bana evde neler olduğunu anlat.

ev." Yatağının yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Söyleneni yaptı, kendini sandalyeye bıraktı ve ona kutsal avın raporunu verdi... bazı önemli anları atlayarak.

Ama belki de düşündüğü kadar tedbirli davranmamıştı.

Büyükanne gözlerini yarı kapalı tutarak, "Bayan St. John ilginç bir geline benziyor. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Kelimelerini dikkatle seçmek için durakladı. "Zeki, kıvrak zekalı ve evlenmeye kararlı."

Büyükannenin kaşları gözlerinin üzerine kalktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır." Omuz silkti. "Ama tatili Hedge House'da geçirmeleri için davet edilen üç beyefendi bekâr ve reşit. İçlerinden birini tuzağa düşürmeyi düşündüğüne şüphe yok."

"Hmm," diye mırıldandı büyükannesi kayıtsızca. "Davetiyeleri muhtemelen annesi yapmıştır."

Başını öne eğdi. "Bayan St. John'un düğünle ilgilenmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Büyükanne sinirli bir şekilde elini salladı. "Çoğu hanım evlenmek ister. Ben sadece aklımdan bu üç beyefendinin geçmemiş olabileceğini söylüyorum."

Adam gözlerini ondan kaçırdı, ağzı çarpılmıştı. "Bunun benim için pek önemi yok. Evlenmek gibi bir niyetim yok, hele ki Bayan St. John'la hiç yok."

"Bütün evlilikler annenle babaninki kadar yıpratıcı değildir," dedi Grand-mère usulca. "Bir eş -bir partner-büyük bir teselli olabilir."

Adam gözlerini büyükannesine dikti. Eğer delirir ve bir gün evlenmeye karar verirse, Bayan St. John gibi bir kadını seçebilirdi.

Ama bu asla olmayacaktı ve ayrıca. Kadın açıkça onunla ilgilenmiyordu.

Yedinci Bölüm

O gece Prens Brad kurbağayı yatağına götürdü ve yastığının üzerine koydu.

"Oh hayır," dedi kurbağa. "Ben bir kurbağayım, kurbağa değil. Suya ihtiyacım var. Bir leğen getirmen gerekecek."

Brad nefesinin altında mırıldandı, ama kraliçe misafirlerinin rahatını sağlamak için onu yatak odasına kadar takip ettiğinden, buna uymak zorunda kaldı.

Kurbağa Brad'in yastığının yanındaki su dolu leğene atladı ve uykulu bir şekilde iç çekti. "İyi geceler."

"Senden nefret ediyorum," diye cevap verdi Prens Brad....

-Kurbağa Prenses'ten

Üç gün sonra Adam oturma odasında uzanıyordu. Akşam yemeğinden sonraydı ve partidekilerin hepsi odaya dolmuş, aptalca bir oyun oynamaya başlamışlardı.

Brendisinden bir yudum aldı ve partinin diğer üyelerini bulmaya çalışan Bayan St. John'u (Sarah) izledi. Gözlerine bir eşarp bağlamıştı ve ellerini uzatmış, yüzünde küçük bir gülümsemeyle ağır ağır yürüyordu.

Onu öptüğünden beri "Günaydın" ya da "Ekmeği uzat" demek dışında onunla konuşmamıştı.

Ki bu en iyisiydi. Bunu biliyordu. Kız ona göre değildi ve o garip... yakınlık hissi, akıllı ve ruhu birbirine benzeyen birini tanımak, bunların hepsi yanlıştı.

Bir tezahürat duyuldu ve Adam başını kaldırdığında Bayan St. John'un Dr. Manning'i kucakladığını gördü. Bayan St. John onun kim olduğunu tahmin etmek için parmaklarını yüzünde gezdirirken doktor hafifçe gülümsüyordu.

Rot.

Adam kadehindaki son konyağı da geri attı ve ayağı kalktı.

"Bu kadar yeter mi, d'Arque?"

Yumuşak ses Aziz John'a aitti ve Adam durup ona baktı. Diğer adam onu dikkatle ve ilk kez kötü niyet olmadan izliyordu.

Adam nefes aldı. "Gördüğünüz gibi efendim."

"Seni hiçbir zaman... şenliklerden kaçan bir adam olarak görmedim."

Aziz John... Adam'ın kız kardeşine olan ilgisini onaylıyor muydu? Dünya tersine dönmüştü. "Belki de o zaman benim hakkımdaki düşüncelerini gözden geçirmelisin."

John önce kız kardeşine, sonra da Adam'a baktı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Adam dişlerini sıktı. "İyi geceler, efendim."

Diğer adam başını eğdi ve "Lordum" dedi.

Adam odadan çıktı, bir tür karanlık ruh hali onu ele geçirmişti. Merdivenlerden çıkarken yapabileceği tek şeyi yaptığını düşündü. Sarah istediğinde gitmesine izin vermişti. Geri çekilmişti.

Sahayı başkalarına teslim etmişti.

Saygıdeğer adamlar.

Merdivenlerin başında durakladı ve yüzünü buruşturdu. Aziz John ona korkak demeye çok yaklaşmıştı ve belki de öyleydi.

Döndü ve Büyükanne'nin odasına doğru yürüdü. Kapıyı açmadan önce usulca çaldı.

Cannon içeride, yatağın yanındaki sandalyesine tünemiş, başı garip bir açıda, uyuyordu. Yatağı yaklaştı ve büyükannesinin de uyuduğunu gördü. Beyaz saçları bir başlığın altında toplanmış, elleriyle örtüyü göğsüne bastırmış, öylece yatıyordu.

Boğumlu parmakları kireçlenme yüzünden bükülmüş, ellerinin arkası morarmış ve karaciğer lekeleri oluşmuştu. Safir yüzük kemikli elinde kocaman görünüyordu.

Çok zayıf görünüyordu.

Dönüp bir battaniye buldu, sonra yavaşça Cannon'un üzerine örttü ve odadan çıktı.

Henüz uykusu gelmemiştir, bu yüzden kütüphaneye doğru ilerledi. Son birkaç gün içinde Çit Evi kütüphanesinin küçük olmasına rağmen birçok ilginç ve nadir kitaba sahip olduğunu fark etmişti.

Ama kütüphanenin kapısından girdiğinde içeride bir ışık buldu.

Sarah rafları incelerken sırtını ona dönmüş, elindeki mumu yüksekte tutuyordu.

Geri çekilmek için döndü ama bir ses çıkarmış olmalıydı. "Lordum," diye seslendi.

Yüzünü ona dönmeden durdu. "Bana Adam demeni söylediğimi sanıyordum."

"Adam, o zaman." Kadının yaklaştığını duydu. "Seni kırdım mı?"

"Hayır." Gözlerini kapattı. "O

zaman bana bakar mısın?"

Kendini koruma duygusu yok muydu?

Ama sanki bir dış güç tarafından kontrol ediliyor gibiydi... ya da belki sadece onun sesi.

Onunla yüzleşmek için döndü.

Bu gece robin yumurtası renginde mavi bir elbise giymiştir, saçları ensesinde sade bir şekilde toplanmıştır. Gözleri geniş ve kararsızdı ama çenesi düz ve gururluydu.

Onun için karşı konulmazdı.

Kanında bir tür pervasız dürtünün yükseldiğini hissederek ona doğru ilerledi. "Ne istiyorsun, Sarah?"

Gül kırmızısı dudakları aralandı. "Sana ismimi kullanman için asla izin vermedim."

"Öyle değil mi?" Ona doğru yürüdü, boğazının dibinde atan nabzını görebileceği kadar yaklaştı. "Bence yanıyorsun. Bence öpücüğüme karşılık verdiğinde bana ihtiyacım olan tüm izni verdin."

Kadın gözlerini kırptı ve adam onun yutkunduğunu gördü. Güllerin kokusunu aldı ve bu onu neredeyse çıldırtıyordu.

Ya da belki de çoktan delirmişti.
"Şimdi kaç," diye fısıldadı.
Kıpırdamayı reddederek ona baktı.
"Pekâlâ," diye hırladı ve onu kollarının arasına aldı.

Adam'ın saldırısı karşısında ağzını açarken Sarah şaşkınlıkla, ondan olabildiğince uzak durduğunu düşündü. Adam'ın birkaç adım yakınına bile yaklaşmamış, her gece yemek masasının karşı ucunda oturmuş, onunla yalnız kalmamaya özen göstermişti.

Ve hepsi boşuna.

Şimdi de üç gün önce olduğu kadar kolay düşüyordu. Mümkün olsaydı daha kolay düşerdi.

Sanki durmadan arzuladığı bir şarap gibiydi.

Adamın geniş omuzlarına tutunmuş, yaklaşmak için mücadele ediyordu.

Onun her şeyini hissetmek için.

Onun dilini emerek inledi. Merkezinde alevlenen sıcaklık karşısında nefesi kesildi.

Adam onu kucağına aldı ve kız ciyaklamak için öpüşmelerini kesti.

Adam ona sırttı, tembel gri gözleri yarı kapalı ve arzuyla doluydu, bir kanepeye doğru yürüdü. Oturdu ve onu kucağına oturttu.

Sonra eğildi ve onu tekrar öptü.

Kollarını onun boynuna doladı, ağzından, dudaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesinden sarhoş olduğunu hissetti.

Kaybolmuştu.

Öpüşmelerine ara verdi ve alnını onunkine yasladı.
"Durdur beni."

"Yapamam," diye fısıldadı.

"O zaman mahvolduk," dedi, sesi boğuk ve alçaktı. "Çünkü kendimi durduramıyorum. Seni istiyorum. Gece gündüz ve aradaki tüm zamanlarda. Seni istiyorum."

Adamın başını kendine doğru çekti, dudaklarını yakaladı, ellerini yanaklarında ve boynunda gezdirdi. Üzerinde bir

Her zaman yaptığı gibi beyaz peruk taktı ve parmak uçları peruğa değdiğinde sabırsızlandı. Uzanıp peruğu çıkardı, sonra da yere bıraktı.

Koyu renk, neredeyse siyaha yakın saçları vardı ve kafasına yakın kesilmişti.

Bu mahrem bilgiyle övünüyor, avuçlarını adamın başının tepesinde gezdiriyordu.

Nefes nefese geri çekildi ve kızın eteklerini çekiştirmeye başladı.

Bu farkındalık onu arzu hezeyanından uyandırdı ve neredeyse paniğe sürükledi.

Sarsıldı ve çılgınca adamın kolunu, eteğinin altındakini itti. "Hayır. Hayır."

Bunu düşünseydi, öfke duymayı beklerdi.

Bunun yerine elini dikkatlice kızın eteklerinden çekti ve eteklerini düzeltti.

Sonra ona baktı ve "Sanırım bana ondan bahsetmenin zamanı geldi" dedi.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Prens Brad hafif nemli yatağından kalktı ve kurbağanın ilgili bakışları altında giyindi.

"Sapık," dedi ve leğeni alıp hızla kahvaltı salonuna doğru yürüdü.

"Ekselansları," dedi bir saray görevlisi, içeri girerken alçak sesle eğilerek. "Hanımlar teftişiniz için geldiler."

"Teftiş mi?" diye mırıldandı kurbağa.

"Evleneceğim," dedi prens, "ve bir gelin seçmem gerekiyor."

"Oh, güzel," diye cevap vermiş kurbağa. "Yardım edeceğim."...

-Kurbağa Prenses'ten

Sarah ona baktı ve bir an için tamamen ihanete uğramış gibi göründü.

Sonra bir hareket telaşına kapıldı, onu itti, tekmeledi, kollarından kaçmaya çalıştı.

Adam uçan bir eli savuşturdu ve sonra yakaladı. Kadın sırtını kamburlaştırdı ve Adam diğer kolunu kadının ortasına dolayarak onu göğsüne doğru çekti.

"Sarah," dedi.

Bir anda durdu, geriye doğru sarktı.

Adam onu bırakmadı. "Sarah."

Başını ondan yana çevirdi.

İçini çekti. "Eğer bana söylemezsen, gitmene izin veririm. Ama şunu bil ki seninle bu şekilde devam edemem -ben ilerliyorum, sen geri çekiliyorsun. Nedenini bilmem gerek."

Yavaşça başını ona çevirdi ve gözlerinden yaşlar aktığını gördü.

Bu manzara karşısında yüreği kabardı. Bunu ona kim yaptıysa cezasını çekecekti. O adamı bulacak ve yok edecekti.

"On altı yaşındaydım," dedi küçük, kesin bir sesle. "Bir aylığına bir arkadaşımda kalmaya gitmiştim. Ailesi bir ev partisi veriyordu ve birçok insan gelmişti. Aralarında yaşlı bir beyefendi de vardı; yedi yirmi yaşlarında bir adam. O..."

Sesi kesildi ve hikâyesini anlatırken ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Londra'da tanınmış bir adamdı, ama şöhreti onu benim için daha ilginç kılıyordu. Ona gizlice bakar, gizlice düşünürken onu izlerdim. Ama o biliyordu, sanırım. Biliyordu."

Adam onun kolunu bıraktı ve elini yanağına götürerek oradaki yumuşak teni okşadı.

Bir kadının onu ne zaman izlediğini de biliyordu. Onun için ilgiyle çırpınan kadınların peşine düşmüştü.

Ama hiç Sarah'nın olduğu kadar genç olmamışlardı.

Ona zarar veren adam onursuzdu. Ahlaksızdı.

"Arkasına bakmaya başladı," diye fısıldadı. "İlk başta bakışlarını hayal ettiğimi sandım. Çok heyecan vericiydi. Harikaydı. Her anımı onu düşünerek geçiriyor, gerçekten bana karşılık verip vermediğini büyük bir endişeyle merak ediyordum. En küçük şey bile büyük önem kazanmıştı. Odaya girdiğimde bana kapıyı tutması. Sabah yanından geçerken başını sallaması. Geceleri heyecandan uyuyamıyordum. Ben bir aptaldım. Ne aptalmışım," diye mırıldandı kendi kendine.

Yanağına bir öpücük kondurdu. "Gençtin. Tamamen aynı şey değil."

Titreyerek nefes aldı. "Bir gün beni bahçede yalnız buldu. Bir şeyler söyledi -büyük, çiçekli şeyler- ve bunlar hayalini kurduğum her şeydi. Beni öptüğünde tamamen onun olmuştum."

Adam gözlerini kapadı, onun kız gibi umudunu ve titreyen farkındalığını alan bu isimsiz adama lanet okudu.

"O..." Yutkundu. "Bana dokundu. Eteklerimi kaldırdı ve bacaklarımı ortaya çıkardı... ve daha fazlasını. Sanırım bacaklarını açıyordu.

Arkadaşım, annesi ve ev ahalisinden yarım düzine kişi daha üzerimize geldiğinde pantolonumu çıkarmıştım." Kıkırdadı ama sesi kırık çıkmıştı. "Eğer üzüntüden ölmek mümkün olsaydı, bunu o zaman yapardım. Onun arkasına saklanmaya çalıştım ama o uzaklaştı ve utancımı orada bulunan herkese gösterdi. Arkadaşımın annesi şok oldu ama onu beni baştan çıkarmakla suçladı. Ona, hepsine masum olmadığımı söyledi. Ona geldiğimi ve bahçede onunla ilişkiye girdiğimi. Onu baştan çıkarmışım."

Gözlerini açtı ve ona, bu kendine hakim, güçlü kadına baktı. "Ne oldu?"

"Ona inandılar," dedi basitçe. "Utanç içinde eve gönderildim. Arkadaşımın annesi aileme bir not yazarak onları korkunç davranışından haberdar etti. Annem mektubu yaktı. O gerçekten harikaydı."

Gülümsemesi hüzünlüydü.

Nefes aldı. "Annenin akli başında bir kadın olmasına sevindim."

Başını salladı. "Sonraki üç Londra sezonunu kaçırdım. Çok fazla konuşma vardı. Döndüğümde hiç talibim olmadı, gelenlerin de pek şerefli niyetleri yoktu."

On bir yıl önce muhtemelen sosyete dedikodularını dert etmeyecek kadar fahişelikle meşguldü. Ya da en azından, onun hakkında söylentiler duymuşsa bile, bunları çoktan unutmuştu.

Onun küçük, narin eline baktı. "Cadala'ya ne oldu?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti. "Londra'da şehirli bir adam olmaya devam etti. Kır evi partilerine davet edilmeye devam etti. Ev sahipleri arasında popüler olmaya devam etti."

"Peki şimdi Londra'da mı yaşıyor?" Adam usulca sordu.

"Bilmiyorum." Ona baktı, açık kahverengi gözleri hüzünlüydü. "Ama artık bunun bir önemi yok. Önemli olan sen ve benim."

"Peki ya biz?" diye fısıldadı, kızın bir tutam saçını yüzünden geriye doğru okşayarak. İpek gibiydi. Bükülmüş altın ipek.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu basitçe.

"Seni istiyorum." Sesini düz tutmak için mücadele etti. Medeni. "Her şekilde."

"Evlilikte mi?" Sözcükleri yumuşaktı ama çelik gibi bir keskinliği vardı.

Vahşi hissederek ona baktı. "Bilmiyorum."

İç çekişi duyulmuyordu. "Bunu neden yapamayacağımı anlamalısın." Aralarındaki küçük boşluğu işaret etti. "İtibarımı tekrar riske atmak istemiyorum."

"Seni dedikodulara maruz bırakmayacağım konusunda bana güvenmiyorsun," dedi ve kaburgalarının arasından ince bir stiletto kaymış gibi hissetti.

"I..." Ona baktı, ama hakkını yememek için lafı dolandırmadı. "Hayır. Üzgünüm. Yapamam."

Adam tartışabilirdi. Onun gençliğindeki gibi olmadığını söyleyebilirdi. Daha önce hiç bir masumu baştan çıkarmadığını söyleyebilirdi. Ama sadece sözlerin onun güvenini kazanacağından şüpheliydi.

Bu yüzden kollarını açtı ve gitmesine izin verdi.

Üç gün sonra Sarah, Megs'le birlikte odasında oturmuş, baldızının hizmetçisi Daniels'ın yardımıyla bir elbisenin içine girmeye çalışmasını izliyordu.

Daniels elbisenin arkasındaki boşluğu inceleyerek, "İşe yarayacağını sanmıyorum leydim," dedi.

Megs makyaj aynasında burnunu kırıştırarak, "Pooh," dedi. "Üst bedenimin neden alt bedenimle birlikte genişlemesi gerektiğini anlamıyorum. Ne de olsa içinde bebek olan alt bedenim."

Kaşlarını çatarak göğsüne baktı, gerçekten de hamileliğinden önce olduğundan daha dolgundu.

"Gerçi," diye düşündü, "Godric vücudumun bu halinden çok hoşlanıyor."

"Bunu bilmek istediğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Sarah.

"Öyle değil mi?" Megs aynada karnını görmek için yan döndü. "Gerçekten de haşlanmış bir puding gibi görünüyorum, değil mi?"

"Ama çekici bir haşlanmış puding," dedi Sarah sadakatle.

"Oh, teşekkür ederim." Megs elbiseyi çıkarma işlemine başladı. "Şimdi söyle bakalım, Noel Arifesi balosunda ne giyeceksin?"

Sarah omuz silkti ve kucağındaki ellerine baktı. "Belki pembe brokar ya da mavi çizgili."

Sarah merakla yukarı bakana kadar bir sessizlik oldu.

Hem Megs hem de Daniels ona bakıyordu, ancak kaşları çatık olan tek kişi Megs'ti. "Gerçekten mi? Bunların ikisi de çok eski. Peki ya en son Londra'ya bizi ziyarete geldiğinde yaptırdığın yeni orman yeşili?"

"Sanırım bunu giyebilirim," diye kabul etti Sarah. Adam onu orman yeşiliyle beğenir miydi? Koyu, gür rengin solgun tenini ortaya çıkaracağını düşünmüştü...

Ama artık onun ilgisini istemiyordu, değil mi?

"Sevgilim." Megs'in kendisine endişeyle baktığını görmek için başını kaldırdı. "Kendini iyi hissediyor musun? Son birkaç gündür keyifsiz görünüyorsun."

Sarah gözyaşlarına boğuldu.

Dehşete düşmüştü, kesinlikle dehşete düşmüştü ama ne yaparsa yapsın duramıyordu.

Megs onu yatağın kenarına oturtmak için aşağı çekerken sıcak kollar onu sardı. "Ah, canım benim."

Sarah titreyerek nefes aldı ve mahcup bir şekilde başını kaldırıp baktı ama Megs Daniels'ı göndermiş olmalıydı. Yatak odasında sadece ikisi vardı.

Yengesi kalkıp bir bardak su ve bir mendil getirdi ve ikisini de ellerine bastırdı.

Sarah bunları minnetle kabul etti ve suyu yudumladı. "Ben... Benim neyim var bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Megs çok yumuşak bir sesle sordu. "Lord d'Arque geldiğinden beri onu gözlerinle takip ettiğini fark ettim. Bir şey mi yaptı?"

Sarah acı bir kahkaha attı. "Hayır, bir şey yapan bendim, ona artık onunla yalnız kalmak istemediğimi söyledim."

"Ah."

Megs'in kayıtsız cevabına başını kaldırıp baktı.

Diğer kadın kaşlarını çatmış onu izliyordu. "Sana zarar verdi mi?"

"Oh Hayır, oldukça ve tam tersi."
Sarah dedi, Kendi kulaklarına bile depresif geliyordu.

"Sonra...?"

"O bir tırmıkçı." Sarah nemli mendilini salladı. "Bunu biliyorsun. Tüm İngiltere'deki herkes biliyor. Ve sen de benim çapkınlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Ye-es?" Megs yavaşça söyledi ama dudağını ısırdı.

"Ama-" Sarah gözlerini sildi. "Ne?"

Megs iç geçirdi. "Sadece bir beyefendinin sana kur yapmasına hiç izin vermedin. Balolarda dans etmiyorsun ve beyefendilere karşı o kadar kaba davranıyorsun ki, çoğu seninle daha fazla konuşmaya çalışmaktansa kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçıyor."

"Ben..." Megs'in söylediklerini düşünürken Sarah'nın sözleri dağıldı. Erkeklerle karşı gerçekten böyle mi davranıyordu? Sarah incindiğini hissetti. Megs'in tanımlaması onu bir cadaloz gibi gösteriyordu. Diğer kadının gözlerine baktı. "O kadar da kötü değilim, değil mi?"

"Hayır," diye aceleyle teminat verdi Megs. "Sadece çoğu erkek oldukça korkaktır. Bana öyle geliyor ki, bazen ürkütücü dış görünüşünüze rağmen ısrar eden bir beyefendi sizinle çok ilgileniyor olmalı, sizce de öyle değil mi?"

Sarah elindeki ıslak mendile bakarak, "O bir tırmıkçı," diye fısıldadı. "Yapamam. Benimle evlenmek isteyip istemediğini bile söyleyemiyor. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmezken benimle flört etmesine, beni öpmesine nasıl izin verebilirim?"

Megs, "Kardeşim Griffin pek çok kişi tarafından bir çapkın olarak görülürdü," dedi. "Evliliği hiç düşünmedi. Ama Hero'yla tanıştıktan sonra tek düşündüğü şey o oldu. Gerçekten de onu herhangi bir şekilde incitmektense sağ elini kesmeyi tercih edeceğini düşünüyorum."

Sarah ona baktı. "Onu cesaretlendirmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" Megs nazikçe sordu. "Lord d'Arque seni daha yakından tanıdıkça, belki de peşinde olduğu şeyin evlilik olduğuna karar verecektir. Ya da evlenmeyebilir, bu durumda ona sırtını dönebilirsin. Ama o küçük inanç adımını asla atmazsan, bir erkeğin kalbini öğrenmeye çalışmasına asla izin vermezsen, istediğin evliliği asla bulamazsın. Hak ettiğiniz evliliği."

Sarah ellerine baktı. "Belki de Lord d'Arque'ı tamamen unutmamalı ve sıradan bir adamla yetinmeliyim."

"Söylesene, annenin Noel partisi için davet ettiği beylerle ilgileniyor musun?"

Sarah irkildi. Annem iyi niyetliydi ama hilesi herkes tarafından anlaşılıyordu. "Hepsi iyi adamlar, elbette-"

"Tabii ki."

"Ve onlardan birini ilginç bulmalıyım..." "Ama?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sarah iç çekerek. "Basitçe bilmiyorum."

Megs gülümsedi, güzel ve bilge görünüyordu. "O zaman kalbinin sesini dinle."

Dokuzuncu Bölüm

Böylece, oruçlarını açtıktan sonra Prens Brad ve kurbağa, akla gelebilecek her türden kraliyet kadınıyla dolu bir kabul odasına geçtiler.

Brad hızlıca bir bakış attı, saray görevlisine döndü ve hanımların yarısını kovdurdu.

"Neden?" diye sordu

kurbağa. "Çok sade," dedi

Brad.

Kurbağa ona düşünceli düşünceli baktı. "Gerçekten çok sıgısın."...

-Kurbağa Prenses'ten

O öğleden sonra Adam büyükannesinin yatağının yanında oturuyordu ve korkunç bir şüpheye kapıldı. Birlikte çay içiyorlardı. Büyükanne dantel süslemeli bir şal giymiş, yanakları pembeleşmiş bir şekilde yatağında oturmuş, özenle bir lokma kıymalı turtaya yiyordu.

Büyükannem kıymalı turtaya bayılırdı.

Gözlerini kısmıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Tabağını bir kenara bıraktı, biraz çöktü ve hüzünlü gözlerini ona çevirdi. "Biraz daha iyi, itiraf ediyorum."

"Gidecek kadar iyi misin?"

"Ah." Örtüyü çekti ve titrek bir yaşlı kadın sesiyle, "Eğer akıllıca olduğunu düşünüyorsan. Gerçi Noel yarından sonra ve şimdi gitmek aptalca görünüyor."

İç çekti. "Büyükanne."

Kaşlarını masumca kaldırdı.

"Bayan St. John benimle birlikte olmaktan hoşlanmadığını açıkça belirtti."

Aniden doğruldu. "Jele ne yaptınız?"

Ellerini iki yana açtı. "Hiçbir şey."

"Belki de sorun budur." Ona ters ters baktı. "Bir kadın arzulandığını bilmekten hoşlanır."

"Korkarım bunu geride bıraktık." Adam birden kendini yorgun hissetti. "Bayan St. John benimle konuşmayacak."

"Konuşmanın en korkunç silahın olduğunu düşünebilirsin sevgili torunum, ama öyle olduğundan çok şüpheliyim," dedi. "Jeli baştan çıkar. Tecrübesiz değilsin ya." Turta tabağını tekrar eline aldı. "Gerektiğinde kullanmayacaksan ne işe yarıyor?"

Kıymalı turtadan bir ısırık alırken ona öfkeyle baktı.

"Şimdi de saygıdeğer hanımları yoldan çıkarmamı mı öneriyorsunuz?"

"Bayanlar değil, sadece Bayan St. John. Adam..." Boş tabağını yatağın yanındaki masaya dikkatlice yerleştirdikten sonra onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Parmakları onunkilerin altında kırılğan hissediyordu, teni ince ve çok narindi. "Anneni sevdim, aptal ve aptal bir kız olmasına rağmen, ama sen benim günlerimdeki güneş ışığıydın. Dokuzuncu on yılımdayım. Ölüm döşeğime yattığımda -" Adam başını sallayarak bu düşünceyi reddetti ama kadın ona ters ters baktı ve ellerini sıktı. "Ölüm döşeğime yattığımda, ben öldükten sonra yalnız kalmayacağını bilmek istiyorum."

Gözlerini kapattı. "Büyükanne, benim için endişelenmenize gerek yok. Neredeyse yalnızım."

"Öyle değil misin?" Gözlerini açtığında onun kendisine şiddetle baktığını gördü. "Ben senin büyükannenim. Senin için endişelenmeye hakkım var, bunu inkar etmeye kalkma. Sen yalnızsın, torunum. Birlikte içtiğin sözde arkadaşların, oyalandığın kadınlar, sokakta gördüğünde selamlaştığın tanıdıkların olabilir ama benden başka gerçekten yakın olduğun kimse yok. Birini bul. Lütfen. Benim için."

Adam kenetlenmiş ellerini ağzına götürdü ve kadının parmak eklemlerini öptü. "Deneyeceğim."

Ama Sarah ile başarısız olmaya mahkum olduğunu düşünüyordu.

O gece Sarah yemekten sonra oturma odasında oturmuş çayını yudumluyor ve Adam'a bakmamak için kendini çok ama çok zorluyordu.

Bu neredeyse imkansızdı.

Ona kendisiyle birlikte olamayacağını söylemişti, ama yine de...

Ve yine de.

Sorun da buydu, değil mi? Onu düşünmeden edemiyordu. Megs onunla tekrar denemesi gerektiğini söyledi ama Sarah kendi kendine korktuğunu itiraf edebilirdi.

Tekrar incinmek istemiyordu.

Asıl soru şuydu: Hangisi daha güçlüydü, Adam'a duyduğu çekim mi yoksa korkusu mu? Adam'ın yanındayken kendini daha hafif hissediyordu. Adam'ın esprileri ve kıvrak zekâsı onu kendine çekiyordu ama Adam'ın şakalarının altına gömdüğü kasvetli zekâsı onu kendine çekiyordu.

Onun tüm yönlerini keşfetmek için bir ömür harcayabileceğini ve asla yorulmayacağını düşünüyordu.

Oturma odasının ortasında, aralarında Jane'in de bulunduğu birkaç ses yükseldi.

"Bir oyun! Bir oyun! Bir oyun oynayalım."

Sör Hilary kanatlı sandalyesindeki koltuğundan seslendi: "Sessiz sinema oynayalım mı?"

Jane suratını astı. "Sessiz sinema, terlik saklama ve kör adam parlatmasından bıktım. Yeni bir şeyler istiyorum."

"Saklambaç," diye bağırdı Charlotte.

"Bu bir çocuk oyunu." Jane dönüp Charlotte'a kaşlarını çatı.

Charlotte sanki dilini çıkarmak istiyormuş ve bunu yapmaktan sadece nezaket kuralları tarafından alıkonulmuş gibi görünüyordu.

"Çocukluğumdan beri saklambaç oynamadım," diye düşündü Sir Hilary.

"Eğlenceli olabilir," dedi Megs. "Gerçi nasıl saklayacağımı bilmiyorum." Pişmanlıkla karnına baktı.

Jane, "Pekâlâ, saklambaç oynuyoruz," diye açıkladı. "İlk arayan kim olacak?"

Bunun üzerine birkaç dakika süren tartışmalar yaşandı ve sonunda kura çekilmesine karar verildi.

Lord Kirby bu şerefe nail oldu.

"Şimdi," dedi Jane, "çünkü akşamki eğlencenin sorumluluğunu üstlenmiş görünüyordu. "Kurallar bunlar: Evin içinde herhangi bir yere saklanabilirsiniz. Dışarıda saklanmak yasak, çünkü biri donarak ölebilir. Arayıcı bir kişiyi bulduğunda, o kişi arayıcının yardımcısı olur ve saklananları da arar. En son bulunan kişi kazanır." Lord Kirby'ye baktı. "Başlamadan önce yavaşça yüze kadar saymalısınız."

Lord Hazretleri ciddiyetle eğildi.

"Emredersiniz efendim." Ve bununla birlikte herkes saklanmak için dağıldı.

Arayan Charlotte ya da Jane olsaydı, saklanacak bir yer bulmak çok daha zor olurdu. Üçü de çocukluklarını bu evde geçirmişlerdi ve saklanacak her gizli yeri çok iyi biliyorlardı.

Ama söz konusu olan Lord Kirby olduğu için Sarah saklanması daha kolay olan yerlerden birine, ana merdivenin altındaki odaya yöneldi. Küçük odanın kapısının dikişini bulmak için çok yakından bakmak gerekiyordu. Duvarla aynı kaplamayla döşenmişti ve böylece kapı neredeyse görünmez hale gelmişti. Jane ve Charlotte saklanma yerlerinde eşit derecede akıllı oldukları sürece, uzunca bir süre güvende olacaktı.

Sarah küçük odayı küçüklüğünde olduğu gibi buldu: tozlu, duvarlara çeşitli ıvır zıvırlar yığılmıştı. Neyse ki bu ıvır zıvırlardan biri küçük bir sandalyeydi. Sandalyeye oturdu ve tozdan hapşırmamak için bir an nefesini tuttu.

Sonra bekledi.

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldığında neredeyse uyukluyordu.

Uzun süredir karanlıkta oturduğu için parlaklığıyla göz kamaştıran bir mum yüksekte duruyordu.

Kapı bir klik sesiyle kapandı.

Sarah yavaşça nefes aldı. "Beni Lord Kirby'ye götürmen gerekiyordu. Oyun böyle oynanıyor."

"Öyle mi?" Sesi alçak ve tehlikeli bir mırıltıydı.

Gözlerini açtığında Lord d'Arque'ın ona doğru ilerlediğini gördü.

Onuncu Bölüm

Prens Brad kolunu ruhani güzellikteki prensese uzattı. "Bahçelerde yürümek ister misiniz?"

"Neden elinde bir kurbağa tutuyorsun?" diye sordu prenses.

"Ben bir kurbağayım, kurbağa değil," dedi kurbağa. "Lütfen ayak parmaklarımda arasındaki ağı dikkat edin."

"Ne?" dedi prenses.

"Çok güzel," diye fısıldadı kurbağa Brad'in kulağına, "ama belki de gelecekteki çocuklarınızın zekasını düşünmelisiniz."

Prens Brad sighed....

-Kurbağa Prensese'ten

Kendini tutamadı.

Herkes saklanmak için dağıldığında, Adam Sarah'yı takip etmiş ve onun saklandığı yeri görmüştü. Onunla konuşma düşüncesiyle içeri girdi ama küçük odaya girip ikisini de içeri kapattığında içinde bir şeyler koptu.

Umurunda değildi.

Bakire olduğundan değil.

Ev sahibesinin kızı olduğundan değil. Ona güvenmediğinden değil.

Ona soluduğu hava gibi ihtiyacı vardı.

"Ya şimdi durmamı söyle ya da hiç söyleme," diye homurdandı, mumu yere bırakırken.

Elini uzatıp parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi.

Kadın sessizdi, yüz ifadesi şok olmuştu ve adam parmaklarını çekmeye başladığında kalbi duracak gibi oldu.

Sonra onun elini tuttu ve avucunu dudaklarına götürdü.

"Durma," diye fısıldadı tenine karşı ve bu bir haykırış kadar yüksekti.

Onu kendine çekti.

Küçük ve hafifti ve vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Üzerindeki bağlayıcı giysileri çıkarmak, göğüslerinin ağırlığını hissetmek, çıplak kışını elleriyle sıkmak, kokusunu içine çekmek istiyordu.

Onun kokusunu teninde taşımak, onu kendisininmiş gibi işaretlemek istiyordu.

Başka hiçbir kadınla böyle hissetmemişti. Bu hayvani bir şeydi.

Adam ağzını k ı z ı n boynuna doğru açarak nabzını yaladı ve kızın altında titrediğini hissetti.

İnledi.

Onu kaldırdı ve duvara dayalı eski bir masanın üzerine koydu.

Adam ağzını onunkine yaklaştıırken kollarını adamın boynuna doladı.

Güzelmiş.

Akşam yemeğinde yenen tatlının tadına baktı: bal, elma ve tarçın.

Tadı bağımlılık yapıyordu.

Kızın eteklerini yukarı çekerken sikinin pantolonunun yırtmacında zonkladığını hissedebiliyordu.

Bu kez itiraz etmedi, onun yerine dudaklarını onunkilerin altında ayırdı.

Dilini kızın ağzına sokarken aynı zamanda elini kızın eteklerinin altına soktu.

Çok ateşliydi. Ağız ipeksi ıslak ve tatlıydı. Bacakları pürüzsüz ve uzundu.

Parmaklarını baldırından yukarı ve dizinin arkasına doğru takip etti ve kadın bacaklarının açılmasına izin verdi.

Kalçalarını onun **k a l ç a l a r ı n ı n** arasına bastırmak istiyordu. Düşen düğmelerini açıp sikini içine sokmak istiyordu.

Ateşinin merkezini bulmak için.

Ama burası bunun için uygun bir yer değildi.

Bunun yerine parmak uçlarını kızın iç uyluğunun hassas derisi üzerinde gezdirdi ve kıvrılmış saçlarla karşılaştı.

Nefes nefese kalarak öpüşmelerinden ayrıldı. Gözleri çılgına dönmüştü.

Adam kadının bakışlarını tuttu ve yavaşça -çok yavaşça- vulvasının dudaklarını araladı.

Adam bir parmağını içine soktuğunda ağzı sessiz bir şekilde açıldı.

Islak.

Onun için çok ıslaktı.

Bu düşünce karşısında dudaklarının bükülmesine engel olamadı.

Başparmağını kızın klitorisine götürdü ve kızın kirpikleri dalgalandı.

"Adam," diye fısıldadı.

Kadın onun olmuştu. O anın gücü onu sarstı; eli kızın kalçasındaydı, bacakları davetkâr bir şekilde ayrılmıştı.

Bu kadını istiyordu, onu sonsuza dek istiyordu.

Başını eğdi, klitorisine hafifçe sürerken ve orta parmağıyla onu becerirken ağzını tekrar aldı.

Onun titrediğini, kalçalarının küçük hareketlerini hissetti.

Tanrım, şu anda onunla çıplak ve bir yatakta olmak için neler vermezdi.

Hal böyle olunca, sadece alt dudağını ısırıp inleyerek ağzına vahşice saldırabilirdi.

Eğildi, başı geriye düştü, ama adam onu kendisine doğru tuttu, acımasızdı. Onun her şeyini istiyordu.

"Benim için gel," diye mırıldandı ağzına karşı. "Benim için gel."

Adamın omuzlarını kavradı, parmakları ceketinin kumaşına gömüldü.

Onun yükselişini hissedebiliyordu. Eli onun özyle kayganlaşmıştı. Nefes nefese kaldı.

"Sarah," diye fısıldadı.

Kadın dondu kaldı ve adam gözlerini açıp onu izledi.

Çünkü yapabilirdi. Çünkü bunu ona o yapmıştı.
Yüzü pembe kızarmış, kırmızı ve ıslak dudakları aralanmıştı ve titrerken gözleri kapanmıştı.
Çok güzeldi.
Nefes aldı ve gözlerini açtı, ifadesi sersemlemişti ve adam onu göğsüne doğru çekerek küçük kalçasını okşadı.
Ses geldiğinde, önce onun geldiğini düşündü. Geri çekildi ve ona baktı.
Sonra tekrar geldi: dışarıdan gelen zayıf bir çığlık. Acı çeken bir kadının çığlığı: "Hayır!"
Sarah'nın gözleri büyüdü. "Bu Charlotte."
Adam Sarah'nın eteklerini indirip mumu aldı ve küçük odanın kapısına doğru yürüdü.
Kapıyı açtı ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktı.
"Bu taraftan," dedi Sarah, onun yanından hızla geçerek. "Eski dolaba saklanmaya gitmiş olmalı."
Aralık duran bir sonraki kapıyı işaret etti. Adam kapıya doğru yürüdü.
Ve Charlotte St. John'un Kirby'nin kollarında çırpındığını gördü.

Lord Kirby'nin eli Charlotte'un çıplak göğsünün üst yamacındaydı; fichu'su yırtılmıştı.

Sarah öfkeyle nefesini tuttu. "Bu ne cüret-"

Adam'ın konuyla ilgilenmek için çok daha aktif bir yolu vardı.

Odaya girdi ve aristokratın yanına giderek onu kolundan kavradı.

"Ben yapmadım-" Lord Kirby söze başladı ama söyleyeceklerini bitiremedi.

Adam onun yüzüne yumruk attı.

Baron tökezleyip yere düştü ve bu sırada büyük bir gürültüyle bir masayı devirdi.

Sarah gülümsemekten kendini alamadı. Adam'ın kız kardeşini böylesine kararlı bir şekilde savunduğunu görünce kalbi kabardı.

"Ah, Sarah!" Charlotte haykırdı ve ona doğru koştu.

Sarah kız kardeşine sıkıca sarıldı. "Yaralandın mı? Söyle bana. Seni incitti mi?"

"Hayır," diye kekeleydi Charlotte, gözyaşlarını yüzünden silmeye çalışarak. "Pek sayılmaz. Beni kabaca yakaladı ve gördüğünüz gibi isteğim dışında bana sarıldı."

Lord Kirby yerden belli belirsiz bir sesle, "Seni küçük fahişe," dedi. Burnundan kan akıyordu. "Yalan söylüyorsun! Çobanpüskülü avından sonra beni öptün. Daha fazlasını istediğinden başka ne düşünebilirdim ki?"

Charlotte'un gözleri dehşet ve şüphe içinde açıldı. Sarah, kız kardeşinin yerdeki kurbağanın haklı olup olmadığını merak ettiği anı gördü.

Kırmızı gördü.

"Sakin suçu kıza atma." Adam eğildi ve Lord Kirby'yi sarsarak ayağa kaldırdı. "Bunu söylediğinde Bayan St. John'un seninle ilgilenmek istemediğini düşünmen gerekirdi."

Sarah, Lord Kirby'ye doğru yürüdü ve suratına olabildiğince sert bir tokat attı.

Lord Kirby tökezledi ama Adam tarafından dik tutuldu. "Ah!" Bir elini yanağına götürmüş, iri gözlerle ona bakıyordu.

"Seni iğrenç küçük solucan," dedi Sarah, alçak sesle ve hırçınca. "Ama-"

Adam'a baktı. "Lütfen Lord Kirby'ye kapıya kadar eşlik edin."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu ama "Memnuniyetle" derken sesi ciddiye.

Adam onu yakasından tutup zorla koridorda yürütürken Lord Kirby, "Ama gece oldu," diye feryat etti. "Ve sanırım burnumu kırdınız!"

Bağırması sadece hizmetkârların değil, saklandıkları yerden çıkan misafirlerin de dikkatini çekti.

"Bu da ne?" Sir Hilary küçük alayı gördüğünde, Sarah ve Charlotte Adam'ı takip ediyordu, dedi.

Adam, Lord Kirby'yi diğer adamın yanından geçirirken, "Gerçek yüzünü ortaya çıkaran bir serseri," diye cevap verdi.

Sir Hilary, yüzünde hâlâ gözyaşı lekeleri olan Sarah ve Charlotte'a baktı.

Kaşları çatıldı. "Gerçekten de öyle mi?" diye homurdandı.

"Lottie!" Dr. Manning'in teni grileşmişti. "İyi misin?"

Charlotte'un yanına gitti ve başını omzuna yaslayan Charlotte'un koluna girdi.

Godric üst kattaki odalardan birinden geldi. "Neler oluyor?"

Sarah ona baktı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Godric'in bakışları ondan Charlotte'a kaydı ve durdu.

"D'Arque?"

Adam, Lord Kirby'yi kapıya doğru iterek, "Çöpleri atıyorum," diye cevap verdi.

"Gerçekten öyle misin?" Godric dudak büktü.

Sarah ürperdi. Ağabeyinin sesinin bu kadar tehlikeli olduğunu hiç duymamıştı.

"Sevgilim." Megs koridora girmişti ve aceleyle Charlotte'un yanına gitti. Genç kadını nazikçe Dr. Manning'den uzaklaştırdı. "Benimle gelmeyecek misin?"

Megs anlamlı bir şekilde Sarah'ya baktı.

Sarah kardeşinin ve Adam'ın Lord Kirby'yi karın içine attıkları yere baktı ve artık burada kendisine ihtiyaç olmadığına karar verdi. Megs'e başıyla selam verdi ve Charlotte'un diğer tarafına geçti. "Hadi annemi ve Jane'i bulalım."

Merdivenlerden yukarı doğru ilerlediler. Sarah ortanca kız kardeşine endişeli bakışlar atıyor, bunu çok belli etmemeye çalışıyordu. Merdivenlerin başında, kavgaya kulak misafiri olmuş gibi görünen Jane'i buldular.

Hepsi annemin odasına gitti.

Annem saklambaç oyunuyla hiç ilgilenmediği için çoktan çekilmişti. Şapkası ve şalıyla yatıyordu ama Charlotte'u Megs ve Sarah'nın arasında kapının önünde görünce hemen ayağa kalktı.

Charlotte, annesi onu kollarına aldığında olanları hıçkırarak anlattı.

Sarah sessizce döndü ve annesinin dolabının altını karıştırdı. En dipte, bir yığın eski elbisenin altında aradığını buldu: bir şişe konyak.

Diğer kadınların toplandığı yere götürdü, annesinin başucunda tuttuğu bardağa biraz döktü ve Charlotte'a verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Charlotte içtikten sonra.

"Bir yudum alabilir miyim?" Jane sordu, sesi alışılmadık derecede kasvetliydi.

Sarah sözünü sakınmadan bardağa biraz daha doldurdu ve Jane'e uzattı.

"Sen..." Charlotte nefes aldı ve annesine baktı. "Sence o haklı mıydı? Çobanpüskülü avının sonunda onu öperek Lord Kirby'yi bana saldırmaya mı ikna ettim?"

"Hayır," dedi anneleri şiddetle. "Bu tamamen Lord Kirby'nin hatası ve açıkçası bu kadar nezaketsiz davranması beni şok etti." Dudaklarını büzdü. "Arkadaşlarımı onun hakkında uyarmam gerekecek. Kimse kızlarının etrafında böyle bir alçak istemez."

"Ama ya herkese **b e n i m . . . b e n i m** bir **f a h i ş e** olduğumu söylerse?" Charlotte'un alt dudağı titredi. "Bana öyle dedi."

Annesi ona sıkıca sarıldı, endişeli görünüyordu. "O zaman herkese onun bir yalancı olduğunu söyleyeceğiz. Bana karşı onun sözü olacak."

"Ve ben," dedi Megs sessizce ve annesinin yüz ifadesi netleşti. "Akli başında hiç kimse bana karşı o adama inanmaz."

Sarah bazen Megs'in bir markinin kız kardeşi olduğunu ve dolayısıyla toplumda önemli bir hanımefendi olduğunu unutuyordu.

"Her zaman senin yanında olacağız Charlotte," dedi Sarah ve kız kardeşine sarıldı. Charlotte'un kendisinin yaşadığı sosyal reddedilmeyi asla yaşamayacağına yemin etti.

Sarah, Jane'in konyak şişesini alıp annesine bir bardak doldurmasını izledi. Charlotte gülümsedi.

İçtikten sonra öksürdüler ve ardından yarınki Noel Arifesi balosunun son planlarını konuşmaya başladılar.

Ama onlar sohbet ederken Sarah Adam'ı düşündü - Adam'ın ellerini, ağzını ve vücuduna özel şeyler yaparken ona nasıl baktığını. Onunla konuşmak istiyordu. Ondan ne istediğine karar verip vermediğini öğrenmek için. Eğer bu gece sadece bir ara verdiyse.

Ya da daha fazlasının başlangıcı olup olmadığını.

On Birinci Bölüm

Birkaç saat sonra Prens Brad, hem bilgili hem de güzel bir prenses olan son hanımla derin bir sohbe dalmıştı ki, hanım ona kurbağa bacağı'nın en çok nasıl hazırlanmasını sevdiğini sordu.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Kurbağa öfkeyle ağzını açtı ama Prens Brad ondan önce davrandı. "Korkarım bu kurbağayı arkadaşım olarak gördüğüm için kurbağa bacağı yemek istemiyorum."

Ve kurbağayla birlikte odadan çıktı....

-Kurbağa Prenses'ten

Üç saat sonra Adam koridorda sessizce Sarah'nın odasına doğru yürüdü. Kirby'yi evden kovma ve sonra da eşyalarını toplayıp onunla birlikte dışarı atma telaşından sonra parti üyeleri geceyi geçirmek üzere dinlenmeye karar vermişlerdi.

Adam son birkaç saatini odasında volta atarak geçirmiş, saatin herkesin uyuyacağı kadar geç olmasını beklemişti.

Bu aptallıktı. Gecenin köründe Sarah'yı aramak. Ona güvenmediğini söylemişti. Gizli bir odada hızlı bir boğuşma bunu pek değiştirmemi.

Onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmek istiyordu.

İstedi- Koridorun aşağısından bir ses geldi.

Adam bir heykelin yanındaki derin gölgelere doğru kayd. Bir kapının kapandığını duydu.

Beş dakika daha sessizlikten sonra yoluna devam etti.

Sarah'nın odası bir koridorun sonundaydı.

Kapıya ulaştı ve kolu denedi. Kilit açıktı.

Kapıyı dikkatle araladı ve odaya girdi. Izgaranın üzerinde kısık bir ateş yanıyor, titrek bir ışık veriyordu. Sarah perdeli bir yatakta uyuyordu. Sessizce yaklaştı ve durup ona baktı. Yan yatmış, altın sarısı saçları ipek gibi yastığının üzerine yayılmış, bir eli çenesinin yanında kıvrılmıştı ve bu manzara karşısında bir şey fark etti.

Bunun bitmesini istemiyordu.

Çekip gitmek ve Sarah'yı bir daha asla görmek istemiyordu, sadece bir tanıdık olarak, bir dansta ya da Bond Caddesi'nde yanından geçerken. Onun bir anıya, kayıp, pişmanlık dolu bir rüyaya dönüşmesini istemiyordu.

Sonsuza dek istiyordu.

Bu da bu gece burada olmaması gerektiği anlamına geliyordu. Ona bunun kendisi için sadece hayvani bir dürtü olmadığını göstermesi gerekiyordu.

Gitmek için döndü ama artık çok geçti.

Yumuşak ışıkta kadının gözlerinin açıldığını gördü. Elini ona doğru uzattı. "Adam?"

Ve kaybolmuştu.

Sarah, Adam'ı gördüğü bir rüyadan uyandığında onu yatağının yanında dururken bulur.

Onun neden orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama rüya yüklü haliyle umurunda da değildi.

Onu istiyordu. "Öp beni," diye fısıldadı.

Adam alçak sesle inledi ve sonra onun üzerine eğilerek dudaklarını neredeyse tatlı bir şekilde onunkilere bastırdı.

Ağzını açtı ve adamın dudaklarını belli belirsiz yaladı. Elleri adamın omuzlarına kaydı ve onun tamamen giyinik olduğunu, kendisinin ise sadece kombinezonunun içinde olduğunu fark etti.

O bunu istemedi.

"Çıkar şunu," diye fısıldadı, ceketinin kollarını çekiştirerek. Sanki sadece fısıldasa bile bu büyü bozulmayacakmış gibi hissediyordu.

Ceketini ve yeleğini yırtmak ve boyun örtüsünü bir kenara atmak için doğruldu. Dizini masanın üzerine koyduğunda

Kalçasının yanındaki yatakta ona doğru eğilerek peruğunu da çıkardı.

Örtüsünü bir kenara itti. "Bana gel."

"Sen bir sirensin," diye fısıldadı onun üzerine uzanırken. "Beni çıldırtacaksın."

Bu şüpheli görünüyordu. Çılgına dönecek olan oydu. Adam onun üzerinde ağırlaşmıştı, sert göğsü yumuşak göğüslerine baskı yapıyordu, karnı ve leğen kemiği onunkiyile aynı hizadaydı, bacakları yayılmıştı, biri kalçalarının arasındaydı. Ağır ve kalın penisinin, pantolonunun kumaşından bile karnını yokladığını hissedebiliyordu.

O istedi.

Ellerini adamın gömleğinin yakasından içeri soktu ve parmaklarını adamın çıplak omuzlarında gezdirirken bir düğme sesi duydu. Adam sıcak ve erkekti ve onun sıcaklığını koklayabiliyordu.

Onun arzusu.

Adam kadının göğsünü avuçladı ve kadın nefesini kaybetti. Eli büyük ve kesindi, parmakları göğsünün tümseği üzerinde yayılmıştı, meme ucu başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkışmıştı.

Parmaklarını bir araya getirerek meme ucunu sıktı.

Yumuşakça seslendi, bu his çok yeni, çok harikaydı.

Yüzü göğsüyle aynı hizaya gelecek şekilde onu kaldırdı ve aşağı itti ve göğüs ucunu tam iç çamaşırının içinden ağzına aldı.

Kaba bir hareketti. Şehvetli bir hareket. Adamın onu çektiğini hissedebiliyordu, giysinin malzemesinin tenini sarstığını hissedebiliyordu.

Adam geri çekilip ıslak malzemeye üfledi ve kız meme ucunun sertleşerek küçük, çakıllı bir tomurcuğa dönüştüğünü hissedebildi.

Sonra diğer göğsüne geçti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı onu ağzına alıp emmeden önce.

Parmaklarını adamın kırpılmış kafasında gezdirdi, dikenli kısa saçlarını, güçlü boynunu, işleyen çenesini hissetti.

Onu istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki bu fiziksel bir acıydı. "Benimle seviş."

Bir an dondu kaldı ve sonra vücudunun daha da aşağısına doğru kaymaya başladı, geceliğini beline doladı.

Kadının bacaklarını ayırdı ve kollarının arasına aldı.

Ve sonra başını eğdi- "Nesin sen-
?" diye başladı kadın.

Onu yaladı. Diliyle. Bacaklarının arasını.

Çarşafı tuttu, ayak parmakları gerildi, içi titredi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, o kadar yumuşak ama bir o kadar da acımasızdı, dili kıvrımlarını yalıyor, tomurcuğunun etrafında dönüyor, içine giriyordu.

İnanılmazdı.

Harikaydı.

Adamın parmaklarıyla kendisini ayırdığını hissetti ve adamın... aşinalığına itiraz etmek istedi. Bunu ona yapmaya hakkı varmış gibi görünmesine. Ama uçuyordu, adamın ona verdiği saf zevkle o kadar hafiflemişti ki konuşamıyordu.

Tek yapabildiği hissetmektir.

Ve sonra o noktaya ulaşıyordu, bacakları iradesi dışında hareket ediyor, elleri çarşafın içinde kıvrılıyor, ısı artık onu tutamayana kadar artıyor ve artıyordu.

Düştü, içinden patladı, güzel bir sıcaklık karnına ve uzuvlarına doldu, merkezinden yayıldı, parmak uçlarına ve ayak parmaklarına ulaştı.

Onu tembelce birkaç kez daha yaladı ve sonra avını köşeye sıkıştıran büyük bir kedi gibi ona tırmanmaya başladı.

Adam kadının bacaklarını daha da açtı ve kadın girişinde büyük ve küt bir şey hissetti.

Sikini.

Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Tamam mı?" diye homurdandı, gergin görünüyordu. Kıpırdamadan durmuş, onun cevabını bekliyordu ve kadın, şu anda söylemesini istese geri çekileceğini biliyordu.

Onun için kendini durdururdu.

İçinden bir sevgi dalgası geçti. Ne olduysa oldu, onun durmasını istemedi.

Kollarını onun boynuna doladı ve "Kendini bana bırak" diye fısıldadı.

Bunun üzerine sarsıldı, kalçaları onu yara c a k kadar ileri fırladı.

Acı çekmeyi bekledi ama hiç acı hissetmedi.

Adamın nefes alışını izledi. Geri çekildi. Dikkatlice tekrar içine soktu.

Biraz daha.

Santim santim içine bastırarak onu genişletti.

Kalın, sert eti için onu geriyor.

Kalçalarını eğdi, daha fazlasını istiyordu,

sabırsızdı. Ve sonra aniden eve doğru sarsıldı.

Bir an için kızın açılmış kalçalarının arasına, üzerine uzandı, daha büyük ağırlığı ve cüssesiyle onu sıkıştırdı, penisini ona sapladı.

Sonra ona baktı ve o gülümseyince hareket etmeye başladı.

Küçük dalgalar. Küçük dürtmeler. Kalçaları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Oldukça, oldukça çıldırtıcıydı.

Kıvranıyor, onu hareket ettirmeye çalışıyor, daha fazlasını istiyordu.

Sonra geri çekildi ve ona doğru itti. Yıldızları görmesine neden olan sağlam, sert bir itme.

Ve sonra tekrar yaptı. Ve tekrar. Onu gülümsemeyen gözlerle, çok dikkatle izliyordu.

Bakışlarını ondan kaçıramadı. Yüzünü saklayamadı. Onun sert darbelerinin altında yatmaktan ve hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ve başını onun üzerine eğdiğinde, dudakları dişlerinden uzaklaştığında, burun delikleri alevlendiğinde, gözleri trajik ve farkında olduğunda, içinde bir şeylerin açıldığını hissetti.

Orgazmın sancıları içindeydi. Aydınlatılmış. Stricken.
Sarsılmış. Ama kalbini kaybeden oydu.

On İkinci Bölüm

"Artık evlenecek kimsem kalmadı," dedi Prens Brad. "Bunların hepsi senin suçun, kurbağa."

"Benim hatam mı?" dedi kurbağa ve eğer olsaydı kaşlarını kaldırırdı. "Bunun nasıl benim hatam olduğunu gerçekten anlamıyorum."

Brad, "Zaten senden yeterince çıktım," diye hırladı. "Keşke senden kurtulabilseydim."

"Beni her zaman öpebilirsin," diye karşılık vermiş kurbağa. O da öyle yapmış....

-Kurbağa Prenses'ten

Sarah ertesi akşam hizmetçisi Noel Arifesi balosu için saçlarını düzenlerken aynada kendine baktı.

O sabah yatağında tek başına uyanmıştı, ki bu çok mantıklıydı.

Adam onun yatağında bulunmamalı. Bu onun itibarını mahveder.

Sadece onu düşünüyordu. Pratik olmak.

Yine de huzursuz hissetmemek zordu. Kafası karışmıştı.

Adam'ın ondan istediği tek şey dün gece miydi? Onun itibarını yerle bir eden çapkının aksine, hiçbir söz vermemişti. Ve yine de... bugün onunla yalnız konuşma fırsatı bulamamıştı, hazırlıklarla meşgul olduğu için bu gece top.

Onunla konuşmayı çok istiyordu.

Nefes alarak kendini dengeledi. Yarın gidiyordu - annesinden duymuştu - ama yine de ondan ne istediğini öğrenmek için geriye bu gece kalıyordu.

Belki de birlikte bir gelecekleri olabilirdi.

"İşte hanımefendi," dedi hizmetçisi Doris, geri çekilerek. "Çok hoş görünüyorsunuz."

Saçları incilerle örülmüş ve başının arkasında toplanmıştı. Kulaklarına ve bileklerine daha fazla inci takmış ve elbisesinin derin, gür yeşilini tamamlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Sarah, aynada hizmetçinin gözleriyle buluşarak. "Şimdi gidip Charlotte ve Jane'e yardım edebilirsin."

"Evet, bayan."

Sarah aynaya son bir kez baktı ve yatak odasından çıkmak için döndü, ardından balo salonuna doğru ilerledi.

Annesini orada son hazırlıklara nezaret ederken buldu.

Hedge House'un balo salonu evin arka tarafındaki uzun bir galeriydi. Yüksek pencerelerden karlı arka bahçe görünüyordu. Gece çökmüştü ama annem bahçedeki elma ağaçlarının çıplak dallarına asılacak küçük fenerler ayarlamıştı.

"Bir peri bahçesine benziyor," dedi Sarah annesinin yanına vardığında huşu içinde.

Annem döndü ve onu kucakladı, sonra geri çekildi. "Çok güzelsin canım." Annesi onun gözlerine baktı. "Umarım danstan keyif alırsın. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Annemin Noel partisine üç bekarı davet etme nedenlerini hiç tartışmamışlardı.

Sarah dudakları titrese de gülümsedi. "Biliyorum."

"Sadece..." Annemin ağzı kederle buruştu. "Bence hayat bir partnerle daha kolay yaşanır." Sarah'nın ellerini sıktı. "Bir kocayla. Babanla tanıştığımda çok mutlu olmuştum."

Sarah bir sızı hissetti. Annesi babasından pek sık söz etmezdi ama yaşlı kadının onu çok özlediğini biliyordu. Herkes gibi. "Anne-"

"Kendini çok uzun süre sakladın Sarah," dedi annesi nazikçe. "Risk olmadan düzgün yaşayamazsın. İncinmemek için bu kadar çok savunma duvarı inşa edersen, dünyayı dışarıda bırakırsın. Duvarlarını aç. Riske ve hayata izin ver."

"Evet, anne." Sarah gülümsedi.

"Hanımefendi," diye seslendi uşaklardan biri. "Misafirler geliyor."

"Aman Tanrım." Annem eteklerini düzeltti. "Onları karşılasak iyi olur."

Sarah ve annesi kapının yanında durmuş, içeri giren herkesi karşılıyorlardı. Jane ve Charlotte da onlara katıldı ve çok geçmeden balo salonu gülen, gevezelik eden bir kalabalıkla doldu. Pırıl pırıl avizelerden sarkan yaprak dökmeyen ağaç ve çobanpüskülü ipleri ve kiralanan müzisyenler canlı bir melodi çalıyordu.

Odanın bir tarafında, gece yarısı ziyafeti için uzun masalar hazırlanıyordu: Soğuk pişmiş hindi ve kaz, sülün ve jambon parçaları. Mücevher renklerinde jöleler ve çobanpüskülü dallarıyla süslenmiş pudingler vardı. Sıcak şarap ve soğuk punçtan oluşan devasa kaseler, kristal bardaklarla birlikte servis edilmeyi bekliyordu. Karanfil, tarçın ve zencefil havayı kokulandırıyordu.

Sarah içine çekti. Mükemmeldi, en azından neredeyse Mükemmel.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Adam'ın derin sesi onun yanından geldi.

Döndü ve adamın ceplerinde ve ön kenarlarında altın ve kırmızı işlemeler olan siyah ipek bir takım elbise giydiğini gördü. Peruğu kar gibi beyazdı ve gözleri...

Gözleri bir şeyler vaat ediyor gibiydi.

"Evet," diye nefes aldı ve elini onun elinin içine koydu.

Birkaç kez kır dansı yapmışlardı ama şimdi daha sakin, sofistike bir dans için hazırlandılar, diğer dansçılarla aynı hizada durdular, birleşmiş ellerini kaldırdılar.

Müzik başladı ve Adam'la birlikte ilerlemeye başladılar. "Noel'den hâlâ hoşlanmıyor musun?" diye mırıldandı ona.

Birbirlerine döndüler ve kız başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştuğunda kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Güzel dudakları kıvrıldı. "Mevsimin değerini yeni yeni anladığımı fark ettim."

Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamıyor gibiydi. Göğsünde çılgınca çarpan bir şey vardı. Daha önce hiç hissetmediği bir his, bir duygu.

Ayrıldılar, dans adımları boyunca döndüler ve sonra tekrar bir araya geldiler, dokunmadan birbirlerinin etrafında volta attılar.

"Yarın gidecek misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Onun yüzünü inceliyor gibiydi. "Belki de. Çok şey değişir..."

Yüzünü onunkine doğru eğdi. "Neye göre değişir?"

İçinden hafifçe küfretti ve kızın elini tutarak onu dans pistinden çıkardı.

Arkalarında şok olmuş mırıltılar vardı.

Durdu, odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra balkona açılan yüksek cam kapılara yöneldi ve onu arkasından çekti.

Sarah kardeşinin kaşlarını çatarak onlara doğru gittiğini gördü. Başını çılgınca ona doğru salladı.

Megs elini Godric'in koluna koydu ve ona bir şeyler söyledi.

Sonra Adam balkonun kapılarını açıyor ve onu dışarı çıkarıyordu.

Kapıları arkalarından kapattı.

Sarah kollarını kendine doladı. Balo elbisesi kollarını ve dekoltesini açıkta bırakıyordu ve şimdiden titremeye başlamıştı.

Sonra Adam balkonun soğuk taşının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve kadın sıcaklığı unuttu.

Ona baktı ve "Benimle evlenme onurunu bahşeder misin, Sarah St. John?" dedi.

Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Dişlerinin takırtısı dışında.

Kaşlarını çatı. "Bunun çok erken olduğunu biliyorum ama..." Durdu ve gözlerini kapatarak nefes aldı. "Seninle evlenmem gerek, Sarah. Seni seviyorum ve bu şimdiye kadar hissettiğim en korkunç şey."

"Berbat mı?" Sarah biraz aşığılanmış bir halde kekeleydi.

Gri gözleri şak diye açıldı, şimdi parlıyordu. "Gece gündüz, her saat, her dakika seni düşünüyorum. Bir odaya girdiğinde senden başka hiçbir şeye bakmıyorum. Çıktığında seni takip etmek istiyorum. Eğer bir adam sana bakarsa, onu kör etmek istiyorum. Eğer başka bir adama gülümsersen, onun sonunu getirmek istiyorum. Seni hayal ediyorum. Göğüslerini, tatlı kalçalarını ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, gözlerini ve gülüşünü hayal ediyorum. Bana musallat oluyorsun ve her zaman döndüğümde orada olmayacağından korkuyorum. Bu korkunç bir şey. Hayatım boyunca hiç bu kadar zavallı olmamıştım," diye mırıldandı kendi kendine tiksintiyle. Nefes aldı ve gözleri onunkilere kilitlenmiş bir halde yavaşça, "Lütfen. Tanrı aşkına beni bu sefaletten kurtar ve benimle evlen."

Dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. "Evet."

Ayağa fırladı ve kızın yüzünü avuçlarının arasına alarak onu tutkuyla öptü.

O anda soğuk umurunda bile değildi. Kalbi mutluluktan neredeyse patlayacakmış gibi şişiyordu.

Biraz geri çekildi, mırıldanırken sıcak nefesi Sarah'nın dudaklarında gezindi. "Teşekkür ederim, benim güzel, harika Sarah'm. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve adam tekrar ona doğru eğildi.

Kapılar arkalarından açıldı ve sıcak bir hava akımıyla birlikte alkış sesleri duyuldu.

Sarah, Adam'ın kollarında döndü ve ailesinin ve tüm arkadaşlarının pencerelerde alkışladıklarını gördü.

Yüzünü gömleğinin ön kısmına çevirdi ve yanaklarının ısındığını hissetti.

Noel'den önceki gece sevgilisinin kollarında, etraflarında peri ışıkları, orada dururken, hayatında hiç bu kadar utanmamış ya da mutlu olmamıştı.

Adam onun şakağına gülümsemek için eğildi. "İçeri girip onlara söyleyelim mi? Gerçi genel olarak zaten bildiklerini düşünüyorum."

"Evet," diye cevap verdi elini tutarak.

Ve birlikte geleceğe yürüdüler.

On Üçüncü Bölüm

Prens Brad kaşlarını çattı. "Büyülü prenseslerin her zaman güzel olduğunu sanırdım."

Eski kurbağa -şimdi genç bir kadın- peygamber çiçeği mavisi gözlerini neşeyle çillenmiş yanaklarının üzerinde gezdirdi. "Sanırım tüm prenseslerin güzel olmadığını zaten kabul etmiştik. Ayrıca, benim bir prenses olduğumu nereden çıkardın?"

Prens Brad dehşet içinde bakakaldı. "Sen prenses değil misin?"

"Hayır." Reverans yaptı. "Bayan Sylvia Smith.

Nasılsınız?" Brad kendi kendine, "Halktan biriyle evlenemem," diye mırıldandı.

"Tekrar. Seninle evleneceğimi de nereden çıkardın?" diye sordu Sylvia.

"Çünkü," dedi Prens Brad, ona doğru yürürken gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi, "seni göletin kenarında bıraktığımda peşimden geldin, diğer tüm evlilik adaylarımı korkutmayı başardın ve seni öpmeme izin verdin."

Sylvia öfkeli bir ciyıklama sesi çıkardı. "Bu büyüü bozmak içindi!"

Brad, "Ayrıntılar," dedi ve onu tekrar öptü.

Kraliçe kapıyı açtığında hâlâ onu öpüyordu. "Bradley!"

"Evet, anne?"

"Kimsiniz?"

"Prens Sylvia, az önce kurbağa lanetinden kurtardığım Prens Sylvia," diye yanıtladı Prens Brad, bu çirkin yalana itiraz etmek üzereyken Sylvia'nın yan tarafına yumuşak bir dirsek atıp oflamasını sağladı.

"Oh, çok güzel!" dedi kraliçe derin bir onaylamayla. "Sanırım onunla evleneceksiniz?"

"Doğal olarak."

"O halde kutlamaları planlamak için gitsem iyi olacak," dedi kraliçe ve oradan ayrıldı.

Sylvia Brad'e döndü. "Seninle evleneceğimi hiç söylemedim. Herkes geldiğinde ve ortada gelin olmadığında utanmayacak mısın?"

"Kesinlikle öyle olurdu," diye yanıtladı Brad. Tek dizinin üzerine çöktü. "Bu yüzden tüm boş kalbimle bana acıyacağını ve beni bu utançtan kurtarmak için benimle evleneceğini umuyorum."

Sylvia diz çökmüş prene baktı. "Bu kadar mı? Hiç aşk protestosu yok mu?"

Yakışıklı başını eğdi. "Beni terk edersen ve seni bir daha göremezsem kalbim küçük küçük parçalara ayrılacakmış gibi hissediyorum ama bundan bahsetmek için çok erken değil mi sence de?"

Sylvia gözyaşları içinde ona gülümsedi. "Hayır, bundan bahsetmek için çok erken değil, seni gülünçlük abidesi."

Böylece Prens Brad ve yeni kurbağadan kurtulmuş Bayan Smith evlendi ve sonsuza dek mutlu yaşadılar, ancak Prenses Sylvia evliliğinin büyük bir bölümünü gözlerini devirerek ve eşini misafirlere kaba şeyler söylediğinde masanın altına tekmeleyerek geçirdi. Ama hiçbir evlilik -ya da insan- tamamen mükemmel değildir.

Ve ayrıca.

Mükemmellik zaten biraz abartılıyor.

-Kurbağa Prenses'ten

Yazar Hakkında

Elizabeth Hoyt, Maiden Lane serisi de dahil olmak üzere yirmiden fazla büyüleyici tarihi romanın New York Times çoksatan yazarıdır. Publishers Weekly onun yazımını "büyüleyici" olarak nitelendirmiştir. Ayrıca Julia Harper adı altında lezzetli ve eğlenceli çağdaş romanlar da kaleme almaktadır. Elizabeth, Minneapolis, Minnesota'da üç eğitimsiz köpeği, sürekli ayıklanması gereken bir bahçesi ve uzun süredir acı çeken Bay Hoyt ile birlikte yaşıyor.

Minnesota'da kışların uzun ve soğuk geçtiği bilinmektedir ve Elizabeth okuyucu mektupları almaktan her zaman heyecan duyar. Ona PO Box 19495, Minneapolis, MN 55419 adresinden yazabilir ya da Elizabeth@ElizabethHoyt.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Daha fazla bilgi edinebilirsiniz:

ElizabethHoyt.com

Twitter: @elizabethhoyt

Facebook.com/ElizabethHoytBooks

CIZIRTILI MAIDEN LANE SERISI DEVAM EDİYOR...
Bir alıntı

Arzu Dükü

takip eder.

Nisan 1742

Bu noktaya kadar hayatının ne kadar sıkıcı geçtiği düşünülduğünde, Iris Daniels, Leydi Jordan ölmek için oldukça renkli bir yol keşfetmişti.

Etrafında, yere çakılmış uzun kazıkların üzerinde meşaleler yanıyordu. Aysız gecede titreyen ışıkları, etrafında daire şeklinde toplanmış maskeli adamların üzerinde gölgelerin sıçramasına ve dalgalanmasına neden oldu.

Çıplak maskeli adamlar.

Maskeleri de sıradan siyah yarım maskeler değildi. Hayır. Tuhaf hayvan ya da kuş şekilleri takıyorlardı. Bir karga, bir porsuk, bir fare ve kıllı bir karnı ve çarpık kırmızı bir penisi olan bir ayı gördü.

Büyük bir taş levhanın yanında diz çökmüştü, yüzyıllar önce çoktan unutulmuş insanlar tarafından buraya getirilmiş ilkel, devrilmiş bir monolit. Titreyen elleri önünde bağlıydı, saçları yüzüne dökülüyordu, elbisesi şok edici bir haldeydi ve üç gün önce kaçırılmış olmanın bir sonucu olarak kokuyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

Önünde, bu korkunç maskaralığın ustaları olan üç adam duruyordu.

İlki bir tilki maskesi takıyordu. Zayıf, solgun ve vücudundaki kıllara bakılırsa kızıl saçlı biriydi.

İkincisi, saçlarında üzümler olan genç bir adama benzeyen bir maske takıyordu; yanılmıyorsa tanrı Dionysos'a benziyordu ve garip bir şekilde hayvan maskelerinden çok daha korkutucuydu. Sağ kolunun üst kısmında bir yunus dövmesi vardı.

Sonuncusu bir kurt maskesi takıyordu ve diğer ikisinden bir baş daha uzundu. Vücudundaki kıllar siyahtı, sakın bir duruşu vardı.

ve o da bir yunus dövmesi taşıyordu. Doğrudan sol kalça kemiğinin çıkıntısında. Bu da gözleri adamın penisine çekiyordu.

Kurt maskeli adamın utanacak hiçbir şeyi yoktu.

Iris tiksintiyle ürperdi ve yanlışlıkla Kurt'un alaycı bakışlarıyla karşılaşarak gözlerini kaçırdı.

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bu erkek grubunun kim olduğunu biliyordu. Bunlar Kaosun Lordlarıydı, iki şeyden hoşlanan aristokratlardan oluşan iğrenç bir gizli topluluk: güç ve kadınlarla çocukların ırzına geçip onları yok etmek.

Bu... yaratıklar onu öldürebilirdi -ve daha da kötüsü- ama onurunu alamazlardı.

Yine de şu anda sıkıcı hayatını özlüyordu.

"Lordlarım!" Dionysos, pek de zevkli olmayan teatral bir hareketle kollarını başının üzerine kaldırarak seslendi. Ama o sırada çıplak ve maskeli erkeklerden oluşan bir dinleyici kitlesine hitap ediyordu. "Lordlarım, bahar eğlencelerimize hoş geldiniz. Bu gece özel bir kurban vereceğiz: Kyle'ın yeni Düşesi!"

Kalabalık yırtıcı hayvanlar gibi kükredi ama Iris gözlerini kırptırdı. Düşes...

Etrafına hızla göz gezdirdi.

Titreyen meşale ışığının ürkütücülüğünde görebildiği kadarıyla tek kurban oydu ve kesinlikle Kyle Düşesi değildi.

Kargaşa azalmaya başladı. Iris boğazını temizledi. "Hayır, değilim."

"Sessizlik," diye tısladı tilki.

Gözlerini ona dikti. Son üç gün içinde Kyle'ın gerçek Düşesi'nin düğününden evine dönerken kaçırılmış, bağlanmış ve kukuletaya sarılmış, sonra da ateşi olmayan küçük bir taş kulübeye tıkmıştı. Bir kovanın içinde tuvaletini yapmaya zorlanmış, aç bırakılmış ve çok az su verilmişti. Tüm bunlar ona kendi ölümünü ve ondan önce gelebilecek işkenceleri düşünmek için çok fazla zaman vermişti.

Dehşete düşmüş ve yalnız olabilirdi ama savaşmadan pes edecek değildi. Görebildiği kadarıyla kaybedecek hiçbir şeyi ve muhtemelen kazanacak hayatı yoktu.

Bu yüzden sesini yükseltti ve net ve yüksek bir sesle, "Bir hata yaptınız. Ben Kyle Düşesi değilim."

Kurt Dionysos'a baktı ve ilk kez konuştu, sesi dumanlıydı: "Adamların yanlış kadını kaçırdı."

"Aptal olma," diye tersledi Dionysos onu. "Onu Kyle'la evlendikten üç gün sonra yakaladık."

"Evet, düğünden Londra'ya dönerken," dedi Iris. "Kyle Dükü Alf adında genç bir kadınla evlendi, benimle değil. Onunla yeni evlenmiş olsaydım neden onu terk edeyim ki?"

Kurt karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı tilki ve kolunu kaldırarak ona doğru sıçradı.

Kurt atılarak tilkinin kolunu yakaladı, arkasından büktü ve diğer adamı dizlerinin üzerinde yere çökmeye zorladı.

Iris yutkundtu, bakakaldı. Bir adamın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti.

Ne de bu kadar acımasızca.

Kurt avının üzerine eğildi, maskesinin burnu adamın savunmasız, bükülmüş boynuna bastırdı. "Sakin. Dokunma. Neye. Benim. Benim."

"Bırak onu," diye havladı

Dionysos. Kurt hareket etmedi.

"Bana itaat et," dedi Dionysos.

Kurt sonunda maskesini tilkinin boynundan çekti. "Yanlış kadına sahipsın, yozlaşmış bir kurban, vahye layık olmayan biri. Onu almaya hakkım var. O benim için bir kayıp."

Dionysos düşünür gibi başını eğdi. "Sadece benim iznimle."

Kurt aniden kollarını açarak tilkiyi serbest bıraktı ve tekrar ayağa kalktı. "O zaman izninizle," dedi.

Sözlerinde alaycı bir ifade vardı. Ateşin ışığı kaslı göğsünde ve güçlü kollarında parılıyordu.

Böylesine doğal bir güce ve zarafete sahip bir adamı bu korkunç topluma katılmaya iten neydi?

Kaos Lordları'nın diğer üyeleri, akşamki başlıca eğlencelerinin burunlarının dibinden çekilip alınacağı düşüncesi karşısında pek de iyimser görünmüyorlardı. Etrafındaki adamlar mırıldanıyor ve yer değiştiriyorlardı, gecenin havasında huzursuz bir tehlike miazması dolaşıyordu.

Iris aniden, herhangi bir kıvılcımın onları harekete geçirebileceğini fark etti. "Eee?" diye sordu kurt Dionysos'a.

Tilki ayağa kalkarak, "Gitmesine izin veremezsin," dedi. "Ne halt etmeye onu dinliyorsun? O bizim kızımız. Bırak da onunla doyasıya ilgilenelim ve-"

Kurt kafasının yan tarafına öyle bir vurdu ki tilki geriye doğru uçtu.

"Benim," diye hırladı kurt. Dionysos'a baktı. "Lordlara liderlik ediyor musun, etmiyor musun?"

Dionysos, kalabalığın homurtuları artarken bile, "Lordlara liderlik ettiğimin fazlasıyla açık olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ve sanırım size bu kadını vererek cesaretimi kanıtlamama gerek yok."

Kurt, Iris ile Dionysos'un arasında duruyordu ve Iris onun bacaklarındaki kasların gerildiğini gördü. Dionysos'un diğer adamın da savaşa hazırlandığını görüp göremediğini merak etti.

"Ancak," diye devam etti Dionysos, "onu sana bir hayır işi olarak verebilirim. Uygun gördüğün şekilde onun tadını çıkar, ama başkalarına bizden asla bahsetmeyeceğinden emin olmayı unutma."

"Vay canına," dedi kurt ısırarak.

Iris'in bağlı bileklerini kavradı ve onu ayağa kaldırdı, öfkeli maskeli adamların arasından geçerken onu tökezleyerek arkasından sürükledi. Kalabalık onu itip kaktı,

Kurt sonunda onu serbest bırakana kadar çıplak kolları ve dirsekleriyle her yanından itti.

Bu yere kukuletalı olarak getirilmişti ve ilk kez buranın bir tür yıkık manastır olduğunu gördü. Taşlar ve kırık kemerler karanlıkta belirliyordu ve otlarla kaplı molozlara birden fazla kez takıldı. Bahar gecesi ateşlerden uzakta soğuktu ama kurt maskeli adam hava şartlarından etkilenmemiş görünüyordu. Toprak bir yola ve bekleyen birkaç arabaya ulaşana kadar adımlarına devam etti. Birine doğru yürüdü ve önsöz söylemeden kapıyı açıp onu içeri itti.

Kapı kapandı ve Iris karanlık, boş vagonda nefes nefese kaldı.

Hemen arabanın kapısını denedi ama adam kapıyı kilitlemiş ya da bir şekilde sıkıştırmıştı. Kapı açılmadı.

Uzaktan erkek sesleri duyabiliyordu. Bağırışlar ve çığlıklar. Yüce Tanrım. Bir sürü vahşi köpeğin de aynı sesi çıkaracağını hayal etti.

Bir silaha ihtiyacı vardı. Kendini savunabileceği herhangi bir şeye.

Telaşla kapıyı yokladı; bir kolu vardı ama çekip çıkaramıyordu; küçük bir pencere, perde yoktu; arabanın duvarları, hiçbir şey yoktu. Koltuklar pelüş kadifeydi. Pahalıydı. Bazen daha iyi yapılmış arabalarda koltuklar...

Birini çekti. Yukarı kalktı.

İçeride küçük bir alan vardı.

Uzandı ve bir kürk battaniye hissetti. Başka bir şey yoktu.

Lanet olsun.

Arabanın hemen dışında kurdun sesini duyabiliyordu.

Çaresizce kendini karşı koltuğa attı ve onu yukarı çekti. Elini içeri soktu.

Bir tabanca.

Arabanın kapısı açıldı. Kurt, bir elinde fenerle kapı aralığında belirdi. Onun gözlerinin bağlı ellerinin arasında tuttuğu tabancaya kaydığını gördü. Döndü

başını salladı ve dışarıdaki birine garip, anlaşılmaz bir dilde bir şeyler söyledi.

Sonra arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Feneri bir kancaya astı ve onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Onu yere bırak."

Karşı köşeye, ondan olabildiğince uzağa geri çekildi ve tabancayı havaya kaldırdı. Göğsüyle aynı hizada. "Hayır."

Araba sarsılarak hareket etti.

"Durmalarını söyle," dedi, kararlılığına rağmen sesi korkudan kekeliyordu. "Bırakın beni gideyim."

"Orada sana ölene kadar tecavüz etsinler diye mi?" Lordları işaret etmek için başını eğdi. "Hayır."

Adam ona doğru uzandı ve kadın başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Onun nasıl hareket ettiğini, ne kadar hızlı ve ne kadar acımasız olduğunu görmüştü.

Onu vurdu.

Patlama onu koltuğa savurdu ve ellerini havaya kaldırıp geriye attı, tabancayla burnunu kıl payı sıyırdı.

Iris ayağa fırladı. Kurşun gitmişti ama tabancayı hâlâ bir sopa olarak kullanabiliyordu.

Kurt koltuğun üzerine yayılmıştı, sağ omzundaki açık delikten kan akıyordu. Maskesi yüzüne düşmüştü.

Öne doğru uzandı ve onu çıkardı.

Ortaya çıkan yüz bir zamanlar bir meleğinki kadar güzeldi ama şimdi korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. Yüzünün sağ tarafında, saç çizgisinin hemen altından başlayıp kaşı ikiye bölen, bir şekilde gözün kendisini ıskalayan ama zayıf yanakta bir oyuk açan ve o taraftaki üst dudağın kenarını yakalayarak bükülmesine neden olan mosmor kırmızı bir yara izi uzanıyordu. Yara izi, adamın sert çenesinin hizasında eksik bir et parçasıyla son buluyordu. Mürekkep siyahı saçları ve şu anda kapalı olsalar da duygusuz kristal grisi gözleri vardı ve kadın onu tanıdı.

Dyemore Dükü Raphael de Chartres'dı ve üç ay önce bir baloda onunla bir kez dans ettiğinde, Hades'e benzediğini düşünmüştü.

Yeraltı dünyasının tanrısı.

 l lerin tanrısı.

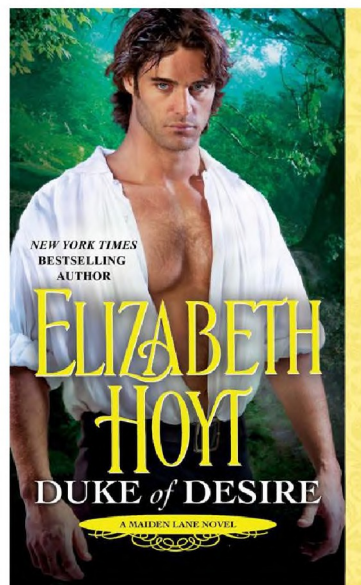
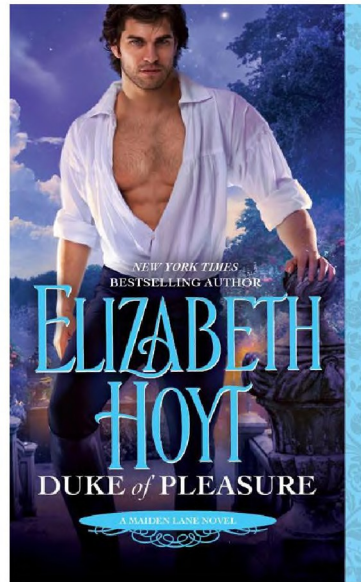
Artık fikrini değiştirmek için hiçbir nedeni yoktu.

Sonra nefesi kesildi ve o soğuk kristal gözleri açılarak kadına ters ters baktı. "Seni aptal kadın. Seni kurtarmaya çalışıyorum."

Maiden Lane serisinin diğerk
kitaplarını da kaçırmayın!

Şimdi Kullanılabilir

Elizabeth Hoyt yazarının diğerkitapları

Kuzgun Prens
Leopar Prens Yılan
Prens
Buz Prensesi (novella)
Baştan Çıkarmanın
Tadına Varmak Bir
Günahkârı Baştan
Çıkarmak Bir
Canavarı
Kandırmak Bir
Şeytanı Arzulamak
Kötü Niyetler Kötü
Zevkler Skandal
Arzular Gölgeleerin
Hırsız Karanlığın
Efendisi Gece
Yarısı Dükü
Sevgili Canavar
Sevgili Düzenbaz En
Tatlı Alçak Günah
Dükü
Ay Işığında Bir Gece (novella)
Zevk Dükü Arzu
Dükü
Once Upon a Maiden Lane (novella)

"Hoyt'un yazıları neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi."

-Lisa Kleypas, New York Times çoksatan yazarı

"Hoyt'un öykülerinde aşkın büyüüne inanmanızı sağlayan bir büyü var."

-RT Kitap Yorumları

ARZUNUN DÜKÜ

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Hoyt'un pek çok romanından çok daha karanlık olan Arzu Dükü, duygusal açıdan çok güçlü ve okurlar bu dokunaklı intikam ve kefareet hikâyesinin büyüüne kapılacak."

-RT Kitap Yorumları

ZEVK DÜKÜ

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Hoyt... romanları duygu derinliğine ve özgünlüğe sahip, türü yeni zirvelere taşıyan güçlü bir hikâye anlatıcısı. Her zaman benzersiz, harika romantik ve son derece duygusal olan Hoyt'un öyküleri okuyucuların nefesini kesiyor."

-RT Kitap Yorumları

"Hoyt bir kez daha karşı konulmaz edebi üçlüsünü başarıyla kullanıyor; fevkalade ilgi çekici karakterler, cesurca şehvetli aşk sahneleri ve tam kıvamında kuru bir zekâyla parlatılmış zarif bir üslup."

-Booklist

"Bu hikâyeyi olağanüstü kılan pek çok unsur var. Her şeyden önce, kahramanımız ve kadın kahramanımız arasındaki kimya. Anlatıyı yönlendiriyor ve onların etkileşimlerine doyamıyoruz."

-HeroesandHeartbreakers.com

GÜNAH DÜKÜ

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Hoyt birçok açıdan eşsiz bir okuma sunuyor: bir aşk hikâyesi, bir kefarete öyküsü ve okuyucuların nefeslerini kesen duygusal derinlikle dolu bir olay örgüsü. Usta bir hikâye anlatıcısına tebrikler!"

-RT Kitap Yorumları

"Kara mizah dolu ve şehvetli bir tarihi aşk romanı.... Hoyt Günah Dükü'nde gerçekten kendini aşıyor."

-HeroesandHeartbreakers.com

"Hoyt iki dinamik karakter yaratmış....[Kitap] sıcak ve ateşli sahnelerden oluşan lezzetli bir koleksiyon içeriyor. Komedi ve acının harika bir dengesi olan Hoyt'un son kitabı son derece tatmin edici bir okuma."

-BookPage

EN TATLI ALÇAK

"Uzun zamandır Maiden Lane serisinin hayranı ol s a m d a ,
sanırım bu benim favorim."

-FictionVixen.com

"4½ yıldız! Maiden Lane ve sakinleri uzun zamandır okuyucuları büyülüyor ve serinin bu son kitabı da hayranların arzu edebileceği kadar büyüleyici.... Bu, nefesinizi kesen ve sizi canlandıran bir hikâye. Hoyt yine başarıyor!"

-RT Kitap Yorumları

SEVGİLİ ROGUE

"[Bu] mükemmel bir şekilde uygulanmış tarihi romans, RITA Ödülü adayı yazarın azalmayan bir güç ve yetenekle yazmaya devam ettiğinin kanıtı. Tehlikeli entrikaları ve yoğun duygusallığı gerçekten bayıltıcı bir aşk hikâyesine katmak söz konusu olduğunda Hoyt rakipsiz."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

"4½ yıldız! Hoyt alışılmadık bir çift karakteri ele alıyor ve hikâye anlatımının büyüsuyle onları mükemmel bir çifte.... unutulmayacak bir okumaya dönüştürüyor."

-RT Kitap Yorumları

"Seksi, tatlı ve duygusal açıdan tatmin edici....Dearest Rogue bir Regency tarihi okuyucusunun istediği her şey; komik, hızlı tempolu ve bol miktarda tarihi lezzet ve güneşte açan bir çiçek kadar doğal gelişen bir romantizm var. Maiden Lane serisinin hayranları bu çifti çok sevecek."

SEVİMLİ CANAVAR

"Hoyt'un son derece incelikli karakterleri, canlı bir şekilde detaylandırılmış ortamı ve görünüşte zahmetsiz ve zarif yazımı, bir başka büyüleyici romantik aşk hikayesini şekillendirdiği muhteşem malzemeyi sağlıyor."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Sevgili Canavar harikulade, büyü ve neşeli; unutulmayacak bir kitap."

-RT Kitap Yorumları

"Okumaktan çok keyif aldığım güzel bir kitap. Maiden Lane serisini çok seviyorum ve bir sonraki kitap çıkana kadar sabırsızlanıyorum!"

-BookBinge.com

GECE YARISI DÜKÜ

"En İyi Seçim! Yasak aşkın şehvetli hikâyesi.... Bolca aksiyon ve merak uyandıran gizem bu kitabı sürükleyici kılıyor."

-BookPage

"Bu duygu yüklü gizem ve romantizm karışımının sayfalarını zengin çizilmiş karakterler dolduruyor."

-Publishers Weekly

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Maiden Lane serisinde sadece Hoyt'un unutulmaz aşklara kattığı peri masalları değil, tutkuyla birleşen aşkın mucizesi, benzersiz olay örgüsü ve unutulmaz karakterler de büyüleyici."

-RT Kitap Yorumları

"Onu sevdim. Artemis'i sevdim. Max'i sevdim ve onların hikâyesini sevdim. Okuduğum her Elizabeth Hoyt kitabından keyif aldım (ve çoğunu okudum)."

-All About Romance (LikesBooks.com)

KARANLIKLARIN EFENDİSİ

"Karanlığın Efendisi Hoyt'un sınırsız hayal gücünü aydınlatıyor....Okuyucular bu hikâyeye bayılacak."

-RT Kitap Yorumları

"Hoyt'un yazıları büyük bir duygu derinliği.... yürek burkan.... gerilim dolu bir olay örgüsüyle dolu."

-Publishers Weekly

"Karanlıklar Lordu tam bir Elizabeth Hoyt klasiği, yani benzersiz, ilgi çekici ve okuyucuları koltuklarının ucunda bırakıyor.... Fantastik Maiden Lane serisine inanılmaz bir ek. Godric ve Megs'in hikayesini sevinçle tavsiye ediyorum, çünkü merak uyandıran bir olay örgüsü ve hoş, dokunaklı bir romantizm ile harika, iyi hazırlanmış bir hikaye....Tek kelimeyle büyüleyici!"

-JoyfullyReviewed.com

"Maiden Lane serisine bayılıyorum ve bu beşinci kitap seriye çok hoş bir ek....[Seksi ve tatlı hepsi bir arada

Aynı zamanda... Bu kitap tek başına da okunabilir ama ben bu serideki her kitaba bayılıyorum ve sizi en baştan başlamaya teşvik ediyorum."

-USA Today'in Happy Ever After blogu

"Güzel yazılmış.... gerçekten iyi bir hikaye anlatımı ve okunmayı ve keyif almayı hak eden bir roman."

-TheBookBinge.com

GÖLGE HIRSIZLARI

"Çarpıcı bir romantizm ve gizemin ustaca harmanlanması.... güzel ve kıvrak zekâlı Isabel ile ezilenlerin maskeli şampiyonu arasındaki aşk bu romanı türünün zirvesine taşıyor."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"İnanılmaz seks sahneleri....Çok ilgi çekici bir kahraman....Bu hayal kırıklığına uğratmadı."

-USA Today

"Yenilikçi, duygusal, duygusal....Hoyt'un bir peri masalının temel unsurlarını çarpıcı bir aşk hikayesiyle harmanlaması bu lezzetli 'kaleci'yi geliştiriyor."

-RT Kitap Yorumları

"Hoyt'un imzası niteliğindeki tüm edebi unsurlar -hınzırca zekice diyaloglar, son derece incelikli karakterler, tehlike ve yakıcı cinsel kimya- nefes kesici romantik bir aşk hikâyesi yaratmak için yerli yerine oturuyor."

-Booklist

"[Onlar] nihayet bir araya geldiklerinde, arzu ve uzun süredir inkâr edilen duygusallık sayfada patlıyor."

-Library Journal

"Kalp ve ateşin bir arada olduğu Gölgeleir Hırsız, tarihi aşk romanı hayranları için kesinlikle okunması gereken bir kitap! Hoyt gerçekten kendini aşmış... yine."

-UndertheCoversBookblog.blogspot.com

"Aksiyon, macera ve gizemin dengeli bir karışımı ve güzelce işlenmiş bir romantizm....Mükemmel bir tarihi aşk romanı."

-HeroesandHeartbreakers.com

SKANDAL ARZULAR

"Tarihi romantizm en iyi haliyle.... serinin hayranlarını büyüleyecek ve yeni okuyucular bu duygu yüklü bölümün tek başına da çok iyi durduğunu görecekler."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"4½ yıldız! Bu, okuyucuların beklediği Maiden Lane hikâyesi. Hoyt, kendine özgü peri masalını romantizm içinde sunuyor ve okuyucuları karakterlerinin kalplerinin ve ruhlarının derinliklerine götürüyor. Kaleminden saf sihir akıyor ve okuyucuların ruhunu neşeyle dolduruyor."

-RT Kitap Yorumları

"Hoyt'un Georgian döneminde geçen Maiden Lane serisinin zarif bir şekilde işlenmiş son kitabı Scandalous Desires, yoğun duygusallığı, ustalikle işlenmiş düzyazısı ve lüks ve karanlık olay örgüsüyle hazine değerinde bir aşk romanı."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

"Bayan Hoyt piyasadaki en iyi aşk sahnelerinden bazılarını yazıyor. Tutkulu, seksi ve ateşli.... Bayan Hoyt'un kitaplarına duygusal düzyazısı, çok yönlü karakterleri ve yoğun, iyi geliştirilmiş hikaye çizgileri için bayılıyorum. Ve her seferinde bunu başarıyor. Tüm kitaplarının raflarımda yer almasına şaşmamalı. Kendinize bir iyilik yapın ve Scandalous Desires'ı alın."

-TheRomanceDish.com

"Scandalous Desires, Elizabeth Hoyt'un şimdiye kadar yazdığı en iyi kitap, sevimli karakterler ve sımsıkı sarılıp asla bırakmak istemeyeceğiniz, her şeyi kapsayan bir romantizm. Özellikle tarihi aşk romanı hayranlarının mutlaka okuması gereken bir kitap varsa, o da Skandal Arzular'dır."

-FallenAngelReviews.com

KÖTÜ ŞÖHRETLİ ZEVKLER

"Duygusal açıdan çarpıcı.... Hoyt'un kurnaz, sivri dilli kadın kahramanı ile skandalcı, seksi kahramanı arasında yarattığı günahkâr derecede şehvetli kimya saf romantizm."

-Booklist

KÖTÜ NİYETLER

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Sadece büyülemekle kalmayan, aynı zamanda büyüleyen, muhteşem bir şekilde işlenmiş bir hikaye."

-RT Kitap Yorumları

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Arzu Dükü'nden Bir Alıntı](#)

[Maiden Lane serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın! Elizabeth](#)

[Hoyt'un diğer kitapları](#)

[Elizabeth Hoyt Newsletters için](#)

[Övgü](#)

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Arzu Dükü'nden Bir Alıntı](#)

[Maiden Lane serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın! Elizabeth](#)

[Hoyt'un diğer kitapları](#)

[Elizabeth Hoyt Newsletters için](#)

[Övgü](#)